



Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2018. július 12.^{*i}

„Verseny – Kartellek – Az elektromos kábelek európai piaca – Az EUMSZ 101. cikk megsértését megállapító határozat – Egységes és folyamatos jogsértés – A jogsértés betudhatósága – Vélelem – Mérlegelési hiba – Az ártatlanság védelme – Jogbiztonság – A személyes felelősség elve – Korlátlan felülvizsgálati jogkör”

A T-419/14. sz. ügyben,

a **The Goldman Sachs Group, Inc.** (székhelye: New York, New York [Egyesült Államok], képviselik: W. Deselaers, J. Koponen és A. Mangiaracina ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselek: C. Giolito, L. Malferrari, H. van Vliet és J. Norris-Usher, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

a **Prysmian SpA** (székhelye: Milánó [Olaszország]),

a **Prysmian Cavi e Sistemi Srl** (székhelye: Milánó)

(képviselek őket: C. Tesauro, F. Russo és L. Armati ügyvédek)

beavatkozó felek,

az egyrészt az [EUMSZ] 101. cikk és az [EGT]-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (AT.39610 – „erősáramú [helyesen: elektromos] kábelek” ügy) 2014. április 2-án hozott C(2014) 2139 final bizottsági határozatnak a felperest érintő részében történő megsemmisítése iránt, valamint másrészt a vele szemben kiszabott bírság összegének csökkentése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács),

tagjai: A. M. Collins elnök, M. Kancheva (előadó) és R. Barents bírák,

hivatalvezető: L. Grzegorzcyk tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2017. március 28-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

Ítéletet

I. A jogvita előzményei

A. A felperes és az érintett ágazat

- 1 A felperes, a The Goldman Sachs Group, Inc. a fő globális pénzügyi piacokon kereskedelmi bankként és befektetési társaságként működő amerikai társaság. 2005. július 29-től 2009. január 28-ig a GS Capital Partners V alap (a továbbiakban: GSCP V alap) és más közvetítő társaságok révén a Prysmian SpA-nak, valamint az ez utóbbi társaság kizárólagos tulajdonában lévő leányvállalatnak, a Prysmian Cavi e Sistemi Srl-nek (a továbbiakban: PrysmianCS) – korábban Pirelli Cavi e Sistemi Energia SpA, később Prysmian Cavi e Sistemi Energia Srl – a közvetett anyavállalata volt. A Prysmian és a PrysmianCS együtt alkotja a Prysmian-csoportot, amely a tenger alatti és föld alatti elektromos kábelek ágazatának világszintű gazdasági szereplője.
- 2 A tenger alatti és a föld alatti elektromos kábeleket a villamos energia vízben, illetve föld alatt történő szállítására és elosztására használják. E kábelek három kategóriába sorolhatók: kis-, közép-, valamint nagy- és igen nagy feszültségű kábelek. A nagy- és igen nagy feszültségű elektromos kábeleket az esetek többségében projektek keretében értékesítik. E projektek az elektromos kábel, valamint a szükséges kiegészítő felszerelések, berendezések és szolgáltatások kombinációját tartalmazzák. A nagy- és igen nagy feszültségű elektromos kábeleket az egész világon elsősorban közbeszerzési szerződések keretében a nagy országos hálózatüzemeltetők és más villamosenergia-ipari vállalkozások részére értékesítik.

B. Közigazgatási eljárás

- 3 2008. október 17-i levelében az ABB AB svéd társaság az Európai Közösségek Bizottságához benyújtott egy sor, a föld alatti és tenger alatti elektromos kábelek gyártásának és értékesítésének ágazatában tanúsított megszorító kereskedelmi magatartásokkal kapcsolatos nyilatkozatot és dokumentumot. E nyilatkozatok és dokumentumok benyújtására a kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL 2006. C 298., 17. o.; a továbbiakban: engedékenységi közlemény) alapján előterjesztett mentesség iránti kérelem keretében került sor.
- 4 2009. január 28-tól február 3-ig az ABB nyilatkozatait követően a Bizottság helyszíni vizsgálatokat végzett a Prysmian és a Prysmian Cavi e Sistemi Energia, valamint más érintett európai társaságok, nevezetesen a Nexans SA és a Nexans France SAS helyiségeiben.
- 5 2009. február 2-án a Sumitomo Electric Industries Ltd, a Hitachi Cable Ltd és a J-Power Systems Corp. japán társaságok közösen az engedékenységi közlemény 14. pontja alapján bírságmentesség iránti kérelmet, illetve másodlagosan e közlemény 27. pontja alapján a bírság összegének csökkentése iránti kérelmet nyújtottak be. E társaságok ezt követően egyéb szóbeli nyilatkozatokat is tettek, és más dokumentumokat is benyújtottak a Bizottsághoz.
- 6 A vizsgálat során a Bizottság [az EUMSZ 101.] és [EUMSZ 102. cikkben] meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 18. cikke, valamint az engedékenységi közlemény 12. pontja alapján több információkérést intézett a föld alatti és tenger alatti elektromos kábelek gyártásának és értékesítésének ágazatában tevékenykedő vállalkozásokhoz.

- 7 2011. június 30-án a Bizottság eljárást indított és kifogásközlést fogadott el a következő jogalanyokkal szemben: a Nexans France, a Nexans, a Pirelli & C. SpA, a Prysmian Cavi e Sistemi Energia, a Prysmian, a Sumitomo Electric Industries, a Hitachi Cable, a J-Power Systems, a Furukawa Electric Co. Ltd, a Fujikura Ltd, a Viscas Corp., az SWCC Showa Holdings Co. Ltd, a Mitsubishi Cable Industries Ltd, az Exsym Corp., az ABB, az ABB Ltd, a Brugg Kabel AG, a Kabelwerke Brugg AG Holding, az nkt cables GmbH, az NKT Holding A/S, a Silec Cable SAS, a Grupo General Cable Sistemas, SA, a Safran SA, a General Cable Corp., az LS Cable & System Ltd, a Taihan Electric Wire Co. Ltd és a felperes.
- 8 2012. június 11-től 18-ig a Furukawa Electric kivételével a kifogásközlés valamennyi címzettje részt vett a Bizottság előtt tartott meghallgatáson.
- 9 2012. november 14-i Nexans France és Nexans kontra Bizottság ítéletében (T-135/09, EU:T:2012:596) és 2012. november 14-i Prysmian és Prysmian Cavi e Sistemi Energia kontra Bizottság ítéletében (T-140/09, nem tették közzé, EU:T:2012:597) a Törvényszék részben megsemmisítette az egyrészt a Nexansnak és a Nexans France-nak, másrészt pedig a Prysmiannak és a Prysmian Cavi e Sistemi Energiának címzett, helyszíni vizsgálatot elrendelő határozatokat annyiban, amennyiben azok a nagyfeszültségű tenger alatti és föld alatti elektromos kábeleken kívüli egyéb elektromos kábelekre, valamint az ez utóbbi kábelekhöz kapcsolódó anyagokra vonatkoztak, a kereseteket pedig az ezt meghaladó részükben elutasította. 2013. január 24-én a Nexans és a Nexans France az elsőként említett ítélettel szemben fellebbezést nyújtott be. 2014. június 25-i Nexans és Nexans France kontra Bizottság ítéletében (C-37/13 P, EU:C:2014:2030) a Bíróság e fellebbezést elutasította.
- 10 2014. április 2-án a Bizottság az [EUMSZ] 101. cikk és az [EGT]-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (AT.39610 – „elektromos kábelek” ügy) meghozta a C(2014) 2139 final határozatot (a továbbiakban: megtámadott határozat).

C. A megtámadott határozat

1. A szóban forgó jogsértés

- 11 A megtámadott határozat 1. cikke kimondja, hogy a „föld alatti és/vagy tenger alatti nagyfeszültségű (igen nagy feszültségű) elektromos kábelek ágazatában” több vállalkozás különböző időszakokban részt vett az EUMSZ 101. cikkbe ütköző egységes és folyamatos jogsértésben. A Bizottság lényegében megállapította, hogy 1999 februárjától 2009. január végéig a tenger alatti és föld alatti elektromos kábeleket gyártó legfontosabb európai, japán és dél-koreai vállalkozások konkrét területeken a nagyfeszültségű (igen nagy feszültségű) föld alatti és tenger alatti elektromos kábelekre vonatkozó projektek vonatkozásában a verseny korlátozását célzó többoldalú és kétoldalú találkozó hálózatában vettek részt, valamint e célból kapcsolatokat tartottak fenn, a piacokat és az ügyfeleket egymás között felosztva, és ezáltal torzítva a rendes versenyt (az említett határozat (10)–(13) és (66) preambulumbekzdése).
- 12 A megtámadott határozatban a Bizottság megállapította, hogy a kartellnek két fő konfigurációja volt, amelyek egy összetett egésznek alkottak. Közelebbről a Bizottság szerint a kartell két ágból állt, nevezetesen:
- az „A/R kartellkonfigurációból”, amely az általánosan „R tagoknak” nevezett európai vállalkozásokat, az „A tagoknak” nevezett japán vállalkozásokat, végül a „K tagoknak” nevezett dél-koreai vállalkozásokat foglalta magában. Az említett konfiguráció lehetővé tette a területek és az ügyfelek európai, japán és dél-koreai gyártók közötti elosztására vonatkozó célkitűzés megvalósítását. Ezen elosztásra a „nemzeti területre” vonatkozó megállapodás alapján került sor, amelynek értelmében a japán és a dél-koreai gyártók tartózkodtak attól, hogy versenyt támasszanak az európai gyártók

„nemzeti területét” érintő projektek vonatkozásában, míg ez utóbbi gyártók arra vállaltak kötelezettséget, hogy távol maradnak Japán és Dél-Korea piacától. Ehhez hozzáadódott még az „exportterületeket”, azaz – nevezetesen az Egyesült Államokon kívül – a világ többi részét érintő projektek elosztása, amely keretében bizonyos időszakon keresztül egy „60/40 kvótát” tartottak tiszteletben, ami azt jelentette, hogy a projektek 60%-át az európai gyártóknak, a maradék 40%-ot pedig az ázsiai gyártóknak tartották fenn;

- az „európai kartellkonfigurációból”, amelynek keretében az európai gyártók osztották fel a területeket és az ügyfeleket az európai „nemzeti területen” megvalósítandó projektek, illetve az európai gyártóknak odaítélt projektek vonatkozásában (lásd a megtámadott határozat 3.3 pontját, és különösen e határozat (73) és (74) preambulumbekendését).
- 13 A Bizottság megállapította, hogy a kartell résztvevői adatközlési kötelezettséget írtak elő a felosztási megállapodások nyomán követésének lehetővé tétele érdekében (a megtámadott határozat (94)–(106) és (111)–(115) preambulumbekendése).
- 14 Figyelemmel arra, hogy a kartell különböző résztvevői milyen szerepet játszottak a kartell végrehajtásában, a Bizottság a résztvevőket három csoportba sorolta. Először is meghatározta a kartell kemény magját, amelyhez egyrészt az európai vállalkozások, azaz a Nexans France, a Pirelli & C. – korábban Pirelli SpA – leányvállalatai, amelyek a kartellben egymást követően vettek részt, valamint a Prysmian Cavi e Sistemi Energia, másrészt pedig a japán vállalkozások, azaz a Furukawa Electric Co., a Fujikura és közös vállalkozásuk, a Viscas, valamint a Sumitomo Electric Industries, a Hitachi Cable és közös vállalkozásuk, a J-Power Systems tartozott (a megtámadott határozat (545)–(561) preambulumbekendése). Ezt követően a Bizottság megkülönböztette azon vállalkozások csoportját, amelyek nem képezték a kemény mag részét, azonban amelyeket mégsem lehetett a kartell mellékes szereplőinek tekinteni, és e csoportba sorolta a következő társaságokat: az ABB, az Exsym, a Brugg Kabel, valamint a Sagem SA, a Safran és a Silec Cable által alkotott jogalany (az említett határozat (562)–(575) preambulumbekendése). Végül a Bizottság megállapította, hogy a Mitsubishi Cable Industries, az SWCC Showa Holdings, az LS Cable & System, a Taihan Electric Wire és az nkt cables a kartell mellékes szereplői voltak (e határozat (576)–(594) preambulumbekendése).

2. A felperes felelőssége

- 15 A felperes felelősségét azon az alapon állapították meg, hogy a Prysmian és a Prysmian Cavi e Sistemi Energia anyavállalataként 2005. július 29-től 2009. január 28-ig meghatározó befolyást gyakorolt e társaságokra.
- 16 Közelebbről a Bizottság először is az európai uniós bíróság ítélezési gyakorlatában kialakított elvek fényében vélelmezte, hogy a Prysmian legalább 2005. július 29. és 2009. január 28. között meghatározó befolyást gyakorolt a Prysmian Cavi e Sistemi Energia piaci magatartására, és hogy a felperes legalább 2005. július 29. és 2007. május 3. között meghatározó befolyást gyakorolt a Prysmian és a Prysmian Cavi e Sistemi Energia piaci magatartására (a megtámadott határozat (782) preambulumbekendése).
- 17 Másodszor a Bizottság a felperes és leányvállalatai között fennálló gazdasági, szervezeti és jogi kapcsolatok elemzése alapján megállapította, hogy a felperes legalább 2005. július 29. és 2009. január 28. között ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt a Prysmian, valamint a Prysmian Cavi e Sistemi Energia piaci magatartására (a megtámadott határozat (783) preambulumbekendése).

3. Kiszabott bírság

- 18 A megtámadott határozat 2. cikkének f) pontja a felperessel szemben a kartellben a 2005. július 29. és 2009. január 28. közötti időszakban való részvétele miatt 37 303 000 euró bírságot szabott ki a Prysmiannal és a PrysmianCS-szel „együttesen és egyetemlegesen”.
- 19 A Bizottság a bírságok összegének kiszámításakor az 1/2003 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontját, valamint az [említett cikk] alapján kiszabott bírságok megállapításáról szóló iránymutatásban (HL 2006. C 210., 2. o.; a továbbiakban: 2006. évi bírságkiszabási iránymutatás) kifejtett módszert alkalmazta.
- 20 Először is a bírságok alapösszegét illetően a Bizottság, miután a 2006. évi bírságkiszabási iránymutatás 18. pontja alapján meghatározta az eladások megfelelő értékét (a megtámadott határozat (963)–(994) preambulumbekzdése), az említett iránymutatás 22. és 23. pontjának megfelelően megállapította az eladások ezen értékének a jogsértés súlyát tükröző arányát. E tekintetben úgy ítélte meg, hogy a jogsértés a jellege miatt a legsúlyosabb versenykorlátozások közé tartozik, ami indokolja a súly címén 15%-os mérték alkalmazását. Továbbá a súlyossági együtthatót valamennyi címzett vonatkozásában 2%-kal emelte az összesített piaci részesedés, valamint a kartellnek szinte az egész világra kiterjedő földrajzi hatálya miatt, amely lefedte többek között az Európai Gazdasági Térség (EGT) egészét. Egyébiránt megállapította különösen, hogy az európai vállalkozások magatartása a versenyre nézve károsabb volt, mint a többi vállalkozás magatartása, mivel az európai vállalkozások, azon túl, hogy részt vettek az „A/R kartellkonfigurációban”, az „európai kartellkonfiguráció” keretében felosztották egymás között az elektromos kábelekre vonatkozó projekteket. Ezen okból a Bizottság az eladások értékének a jogsértés súlya címén figyelembe veendő arányát az európai vállalkozások vonatkozásában 19%-ban, a többi vállalkozás vonatkozásában pedig 17%-ban állapította meg (az említett határozat (997)–(1010) preambulumbekzdése).
- 21 A jogsértés időtartamára vonatkozó szorzótényezőt illetően a Bizottság a felperes esetében a 2005. július 29. és 2009. január 28. közötti időszak vonatkozásában 3,5-es szorzótényezőt állapított meg. Ezenkívül a bírság alapösszegébe kiegészítő összeget, azaz belépési díjat épített, amely az eladások értéke 19%-ának felelt meg (a megtámadott határozat (1011)–(1016) preambulumbekzdése).
- 22 Másodszor a bírságok alapösszegének kiigazítását illetően a Bizottság – az ABB kivételével – nem állapított meg olyan súlyosító körülményeket, amelyek érinthették volna a kartell egyes résztvevőivel szemben megállapított bírság alapösszegét. Az enyhítő körülményeket illetően azonban úgy határozott, hogy a bírságok összegének tükröznie kell azt, hogy a különböző vállalkozások milyen mértékben vettek részt a kartell végrehajtásában. Így a kartell mellékes szereplőivel szemben kiszabandó bírság alapösszegét 10%-kal csökkentette, illetve 5%-kal csökkentette az azon vállalkozásokkal szemben kiszabandó bírság alapösszegét, amelyeknek a kartellben való részvétele közepes mértékű volt. Ezenkívül a Mitsubishi Cable Industries és az SWCC Showa Holdings számára az Exsym létrehozását megelőző időszak vonatkozásában, valamint az LS Cable & System és a Taihan Electric Wire számára további 1%-os csökkentést nyújtott azért, mert e vállalkozások nem tudtak az egységes és folyamatos jogsértés bizonyos vonatkozásairól, és mivel ezekért nem tartoztak felelősséggel. A Bizottság a kartell kemény magjához tartozó vállalkozások esetében viszont – ideértve a felperest is – a bírság alapösszegét nem csökkentette (a megtámadott határozat (1017)–(1020) és (1033) preambulumbekzdése). Egyébiránt a Bizottság a 2006. évi bírságkiszabási iránymutatás alapján a Mitsubishi Cable Industries esetében e társaságnak az engedékenységi közlemény keretein kívüli hatékony együttműködése miatt a bírság összegét további 3%-kal csökkentette (az említett határozat (1041) preambulumbekzdése).

II. Az eljárás és a felek kérelmei

- 23 A Törvényszék Hivatalához 2014. június 17-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.
- 24 A Törvényszék Hivatalához 2014. október 2-án, illetve 11-én benyújtott beadványban egyrészt a Prysmian és a PrysmianCS, másrészt pedig a European Private Equity and Venture Capital Association (Európai Kockázati és Magántőke Egyesület) kérte, hogy a Bizottság kérelmeinek támogatása végett a jelen ügybe beavatkozhasson.
- 25 2015. június 25-i végzésével a Törvényszék nyolcadik tanácsának (régi összetétel) elnöke egyrészt megengedte a Prysmian és a PrysmianCS – a beavatkozó felek – által kérelmezett beavatkozást, és elrendelte, hogy küldjék meg számukra a felperes és a Bizottság beadványainak nem bizalmas változatát. Másrészt az említett tanács elnöke a European Private Equity and Venture Capital Association beavatkozás iránti kérelmét elutasította.
- 26 A beavatkozó felek 2015. október 29-én benyújtották beavatkozási beadványukat. 2016. január 14-i, illetve február 5-i levelében a Bizottság és a felperes benyújtotta a beavatkozó felek beadványára vonatkozó észrevételeit.
- 27 2016. szeptember 14-i végzésében a Törvényszék nyolcadik tanácsának (régi összetétel) elnöke részben helyt adott a felperes és a Bizottság bizalmas kezelés iránti kérelmének, amennyiben e kérelmeket a beavatkozó felek vitatták.
- 28 Mivel a Törvényszék tanácsainak összetétele módosult, a Törvényszék eljárási szabályzata 27. cikkének (5) bekezdése alapján az előadó bírót a nyolcadik tanácsba (új összetétel) osztották be, következésképpen a jelen ügyet e tanács elé utalták.
- 29 Az előadó bíró javaslatára a Törvényszék (nyolcadik tanács) az eljárás szóbeli szakaszának a megnyitásáról határozott. A Törvényszék a 2017. március 28-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszait.
- 30 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
- az őt érintő részében egészben vagy részben semmisítse meg a megtámadott határozat 1–4. cikkét;
 - csökkentse az említett határozat 2. cikkében a vele szemben kiszabott bírság összegét;
 - kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.
- 31 A beavatkozó felek által támogatott Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a felperes valamennyi kérelmét;
 - kötelezze a felperest a költségek viselésére.

III. A jogkérdésről

- 32 Keresetében a felperes mind a megtámadott határozat részleges megsemmisítése iránti kérelmeket, mind a vele szemben kiszabott bírság összegének csökkentése iránti kérelmeket is előterjeszt.

A. A megsemmisítés iránti kérelmekről

- 33 A felperes a megsemmisítés iránti kereseti kérelmeinek alátámasztása érdekében öt jogalapra hivatkozik. Az első jogalap az EUMSZ 101. cikk és az 1/2003 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének megsértésén, valamint azon alapul, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, és nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el annak megállapításakor, hogy a felperes felel a beavatkozó felek által elkövetett jogsértésért. A második jogalap az említett rendelet 2. cikkének megsértésén, a bizonyítékok elégtelenségén és az EUMSZ 296. cikkben előírt indokolási kötelezettség megsértésén alapul. A harmadik jogalap az EUMSZ 101. cikk és e rendelet 23. cikke (2) bekezdésének megsértésén, valamint a személyes felelősség elvének és az ártatlanság véelme elvének megsértésén alapul. A negyedik jogalap az EUMSZ 101. cikk és ugyanezen rendelet 23. cikke (2) bekezdésének megsértésén, valamint nyilvánvaló mérlegelési hibán, továbbá a jogbiztonság elvének és a büntetések személyhez kötöttsége elvének megsértésén alapul. Az ötödik jogalap a védelemhez való jog megsértésén alapul.

1. Az EUMSZ 101. cikk és az 1/2003 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének megsértésére, valamint téves jogalkalmazásra és nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított, első jogalapról

- 34 A felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság megállapította a felperesnek a beavatkozó felek által 2005. július 29. és 2009. január 28. között elkövetett jogsértés miatt kiszabott bírság megfizetéséért való felelősségét. Lényegében a Bizottságnak a fenti 15–17. pontban bemutatott megállapításait vitatja, miszerint először is vélelmezhető, hogy a felperes meghatározó befolyást gyakorolt a beavatkozó felekre 2005. július 29-től 2007. május 3-ig, másodszor hogy e befolyás mindenesetre megállapítható a felperes és a beavatkozó felek között azon időszak egészében fennálló gazdasági, szervezeti és jogi kapcsolatok elemzése alapján, amely időszakban a felperes a Prysmian-csoportban részesedésekkel rendelkezett.
- 35 A felperes az első jogalapot három részben fejti ki. Az első részben azzal érvel, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, valamint nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, amikor vélelmezte, hogy a felperes a 2005. július 29-től 2007. május 3-ig tartó időszakban ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt a beavatkozó felekre. A második részben a felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, amikor megállapította, hogy mindenesetre a felperes meghatározó befolyást gyakorolt a beavatkozó felekre azon időszak egészében, amikor ez utóbbi társaságokban részesedésekkel rendelkezett. A harmadik részben a felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, amikor megállapította lényegében azt, hogy a felperes nem egyszerű pénzügyi befektető volt.

a) A 2005. július 29-től 2007. május 3-ig tartó időszakban ténylegesen gyakorolt meghatározó befolyásra vonatkozó vélelem alkalmazásával kapcsolatos, első részből

- 36 Mindenekelőtt a felperes azzal érvel, hogy a Bizottság hibát követett el, amikor vélelmezte a felperes által gyakorolt meghatározó befolyást, mivel a felperesnek a GSCP V alapon és más közvetítő társaságokon keresztül a Prysmianban fennálló részesedése a befektetése időszakának legnagyobb részében jelentősen alacsonyabb volt 100%-nál. A felperes e tekintetben rámutat arra, hogy 41 nap kivételével a Prysmianban fennálló részesedése csak 91,1% és 84,4% között volt 2007. május 3-ig, mikor is a milánói tőzsdén egy eredeti nyilvános ajánlattal bevezettek bizonyos, a Prysmianban szerezhető részesedéseket (a továbbiakban: az eredeti nyilvános ajánlat időpontja). A felperes szerint a Bizottság sosem alkalmazta a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelmet olyan ügyben, amikor a tényleges tőkerészesedés nem érte el a 93%-ot.
- 37 Ezt követően a felperes úgy véli, hogy a Bizottság hibát követett el, amikor a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelmet nem a Prysmian tőkéjére, hanem az ez utóbbi társaság részvényeihez fűződő szavazati jogokra hivatkozva alkalmazta. Szerinte e megközelítés a Bizottság határozathozatali gyakorlatában új, és azt nem erősíti meg az uniós bíróságok ítélkezési gyakorlata

sem. Ezenkívül a felperes lényegében azzal érvel, hogy a valamely társaság részvényeire fűződő szavazati jogok 100%-ával való rendelkezés nem azonos az említett társaságban fennálló 100%-os tőkerészesedéssel.

- 38 Egyébiránt a felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság nem vette kellően figyelembe sem azt, hogy a felperes a Prysmianban fennálló részesedéseinek egy részét az Apollo Investment Corp.-re (a továbbiakban: Apollo) ruházta át, sem pedig azt, hogy a Prysmianban fennálló részesedéseinek egy részét pedig e társaság igazgatói testületére ruházta át. Szerinte ezen átruházások lényegében megerősítik, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban megállapítottakkal ellentétben nem tudta gyakorolni a Prysmian részvényeire fűződő szavazati jogok 100%-át.
- 39 Végül a felperes azt állítja, hogy még ha feltételezzük is, hogy a Bizottság jogosan alkalmazhatta vele szemben az eredeti nyilvános ajánlat időpontját megelőző időszakot illetően a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelmet, a felperes e vélelem megdöntéséhez elegendő bizonyítékkal szolgált.

40 A Bizottság és a beavatkozó felek vitatják ezen érveket.

- 41 Az első jogalap első részében a felperes lényegében két kifogást ad elő, amelyek közül az egyik azon alapul, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelmet, amikor a 2005. július 29-től az eredeti nyilvános ajánlat időpontjáig terjedő időszak vonatkozásában megállapította a felperesnek a leányvállalataival szemben kiszabott bírság megfizetéséért való egyetemleges felelősségét, a másik kifogás pedig azon alapul, hogy a Bizottság tévesen állapította meg, hogy a felperes az említett vélelmet nem tudta megdönteni.

1) A 2005. július 29-től 2007. május 3-ig tartó időszak vonatkozásában a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelem alkalmazásával kapcsolatos, első kifogásról

- 42 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az anyavállalatnak lehet betudni a leányvállalat magatartását különösen akkor, ha e leányvállalat – jóllehet külön jogi személyiséggel rendelkezik – nem önállóan határozza meg piaci magatartását, hanem lényegében azokat az utasításokat követi, amelyeket az anyavállalat ad a számára, különös tekintettel az e két jogalany közötti gazdasági, szervezeti és jogi kapcsolatokra (lásd: 2009. szeptember 10-i Akzo Nobel és társai kontra Bizottság ítélet, C-97/08 P, EU:C:2009:536, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 43 Ilyen helyzetben ugyanis az anyavállalat és leányvállalata ugyanazon gazdasági egység részét képezi, és így módon az EUMSZ 101. cikk értelmében egyetlen vállalkozást alkot. Így az a tény, hogy valamely anyavállalat és annak leányvállalata az említett cikk értelmében egyetlen vállalkozást alkot, lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy bírság megfizetésére kötelező határozatot címezzen az anyavállalatnak anélkül, hogy bizonyítania kellene az utóbbinak a jogsértésben való személyes részvételét (lásd ebben az értelemben: 2009. szeptember 10-i Akzo Nobel és társai kontra Bizottság ítélet, C-97/08 P, EU:C:2009:536, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 44 A szintén állandó ítélkezési gyakorlat szerint abban a különös esetben, ha az anyavállalat 100%-os részesedéssel rendelkezik az uniós versenyszabályokba ütköző jogsértést elkövető leányvállalatában, egyrészt ezen anyavállalat meghatározó befolyást gyakorolhat e leányvállalat magatartására, másrészt pedig fennáll azon megdönthető vélelem, amely szerint az említett anyavállalat ténylegesen meghatározó befolyást gyakorol leányvállalata magatartására (lásd ebben az értelemben: 2009. szeptember 10-i Akzo Nobel és társai kontra Bizottság ítélet, C-97/08 P, EU:C:2009:536, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 45 E körülmények között elegendő, ha a Bizottság bizonyítja, hogy valamely leányvállalatnak az anyavállalata az egyedüli tulajdonosa, ahhoz, hogy vélelmezhesse, hogy ez utóbbi meghatározó befolyást gyakorol e leányvállalat üzletpolitikájára. A Bizottságnak ezt követően módjában áll az anyavállalat egyetemleges felelősségét megállapítani a leányvállalatával szemben kiszabott bírság megfizetését illetően, kivéve ha az e vélelem megdöntésére köteles anyavállalat elegendő bizonyítékot terjeszt elő annak bizonyításához, hogy leányvállalata önálló piaci magatartást követ (lásd: 2009. szeptember 10-i Akzo Nobel és társai kontra Bizottság ítélet, C-97/08 P, EU:C:2009:536, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 46 Végül emlékeztetni kell arra, hogy abban a különös esetben, ha valamely társaság egy közbenső társaságban 100%-os tőkerészesedéssel rendelkezik, amely közbenső társaság viszont kizárólagos tőkerészesedéssel rendelkezik a cégcsoportjához tartozó, az uniós versenyszabályokat megsértő leányvállalatban, szintén fennáll azon megdönthető vélelem, miszerint e társaság meghatározó befolyást gyakorol a közbenső társaság magatartására, a közbenső társaság révén pedig közvetetten az említett leányvállalat magatartására is (lásd ebben az értelemben: 2013. május 8-i Eni kontra Bizottság ítélet, C-508/11 P, EU:C:2013:289, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 47 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a Bizottság a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelmet annak ellenére alkalmazta, hogy a felperes a 2005. július 29-től az eredeti nyilvános ajánlat időpontjáig tartó teljes időszakban nem rendelkezett a Prysmianban 100%-os tőkerészesedéssel. Nem vitatott ugyanis, hogy – amint a megtámadott határozat (739)–(747) preambulumbekkezdéséből kitűnik – noha a felperesnek az említett tőkében fennálló részesedése eredetileg 100%-os volt, e részesedés mértéke nemsokára fokozatosan csökkent egyrészt azért, mert 2005. szeptember 7-én részesedéseket ruházott az Apollóra, másrészt pedig azért, mert 2006. július 21-én a Prysmian igazgatói testületére is részesedéseket ruházott. Ennélfogva a felperes helyesen hangsúlyozza beadványaiban, hogy 41 nap kivételével az eredeti nyilvános ajánlat időpontját megelőzően az e tőkében fennálló részesedése 91,1% és 84,4% között maradt.
- 48 Mindazonáltal, amint a megtámadott határozat (748)–(754) preambulumbekkezdéséből kitűnik, a Bizottság a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelem alkalmazását nem a felperesnek a Prysmian tőkéjében fennálló részesedésének mértékére alapozta, hanem arra a tényre, hogy bizonyos részesedések átruházása ellenére a felperest illetve meg az említett társaság részvényeihez fűződő szavazati jogok 100%-a, ami a Bizottság szerint a felperest olyan helyzetbe hozta, mintha a Prysmian-csoport egyedüli és kizárólagos tulajdonosa lett volna.
- 49 E tekintetben elsősorban azon kérdést illetően, hogy a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelem e körülmények között alkalmazható-e, rá kell mutatni arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Bizottság valóban jogosult az említett vélelem alkalmazására akkor, ha az anyavállalat a kizárólagos tulajdonoshoz hasonló helyzetben van azon képességét illetően, hogy leányvállalatának magatartására meghatározó befolyást gyakoroljon (lásd ebben az értelemben: 2011. június 7-i Total és Elf Aquitaine kontra Bizottság ítélet, T-206/06, nem tették közzé, EU:T:2011:250, 56. pont; 2014. december 12-i Repsol Lubricantes y Especialidades és társai kontra Bizottság ítélet, T-562/08, nem tették közzé, EU:T:2014:1078, 42. pont; 2015. július 15-i Socitrel és Companhia Previdente kontra Bizottság ítélet, T-413/10 és T-414/10, EU:T:2015:500, 204. pont).
- 50 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy – amint a Bizottság lényegében a megtámadott határozat (754) preambulumbekkezdésében jelzi – amikor az anyavállalatot illeti meg a leányvállalatának részvényeihez fűződő összes szavazati jog, különösen ha ezenkívül az említett leányvállalat tőkéjében jelentős többségi részesedéssel is rendelkezik – amint a jelen ügyben is –, az említett anyavállalat olyan helyzetben van, mintha e leányvállalat kizárólagos tulajdonosa lenne, így az anyavállalatnak lehetősége van arra, hogy meghatározza a leányvállalat gazdasági és üzleti stratégiáját, még akkor is, ha nem rendelkezik ez utóbbi vállalat alaptőkéjében kizárólagos vagy közel kizárólagos részesedéssel.

- 51 Egyébiránt rá kell mutatni arra, hogy a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelem azon az előfeltevésen alapul, miszerint az, hogy az anyavállalat a leányvállalata tőkéjében 100%-os vagy közel kizárólagos részesedéssel rendelkezik, lehetővé teszi, hogy a Bizottság további bizonyíték nélkül megállapítsa, hogy az említett anyavállalat képes arra, hogy a leányvállalatra meghatározó befolyást gyakoroljon, anélkül hogy e leányvállalat stratégiai döntéseinek meghozatalakor vagy ügyvezetése során más társasági tagok érdekeit figyelembe kellene vennie, amely leányvállalat nem önállóan határozza meg saját piaci magatartását, hanem ezen anyavállalat akaratával összhangban cselekszik (lásd ebben az értelemben: Kokott főtanácsnok Akzo Nobel és társai kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványa, C-97/08 P, EU:C:2009:262, 73. pont).
- 52 Márpedig e megfontolások teljes mértékben alkalmazhatók abban az esetben, amikor az anyavállalatnak lehetősége van arra, hogy a leányvállalatának részvényeihez fűződő összes szavazati jogot gyakorolja, mivel az említett anyavállalat teljes irányítást tud gyakorolni az említett leányvállalat magatartása felett anélkül, hogy harmadik személyek, különösen más részvényesek ez ellen főszabály szerint tiltakozni tudnának. Kétségtelenül nem zárható ki az, hogy bizonyos esetekben az e leányvállalat részvényeihez fűződő szavazati jogokkal nem rendelkező kisebbségi részvényesek a leányvállalat tekintetében gyakorolhatnak bizonyos jogokat, amelyek adott esetben lehetővé teszik számukra, hogy e leányvállalat magatartását ők is befolyásolják. E körülmények között azonban ezen anyavállalat megdöntheti a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelmet úgy, hogy bizonyítékokat nyújt be arra vonatkozóan, hogy az anyavállalat nem határozza meg az érintett leányvállalat által a piacon követett üzletpolitikát.
- 53 Másodsorban azon kérdést illetően, hogy a felperes helyzete megfelel-e ezen esetnek, emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozat (751)–(754) preambulumbekkezdésében a Bizottság kifejti azokat az okokat, amelyek miatt úgy vélte, hogy a felperes és a Prysmian között 2005. július 29. és az eredeti nyilvános ajánlat időpontja között fennálló viszony hasonlít az olyan anyavállalat helyzetéhez, amely a leányvállalata tőkéjében 100%-os részesedéssel rendelkezik. Lényegében a Bizottság kifejti, hogy amikor a felperes kétszer is átruházott – egyrészt az Apollóra, másrészt pedig a Prysmian igazgatói testületére – a Prysmianban fennálló részesedéseket, ezen átruházásokat olyan feltételeknek vetették alá, amelyek garantálták, hogy az új részvényesek egyszerű passzív befektetők legyenek, és a tőkerészesedésükhöz kapcsolódóan semmilyen szavazati jogot ne gyakoroljanak.
- 54 A felperes azzal érvel, hogy az Apollo és a Prysmian igazgatósága által eszközölt befektetések nem voltak pusztán passzívak, és nem jártak együtt azzal sem, hogy a Prysmian részvényeihez fűződő szavazati jogok gyakorlásáról le kellett volna mondaniuk a felperes javára. Ráadásul a felperes kifogásolja, hogy a Bizottság az elemzésben „figyelman kívül hagyta” a felperes által egyrészt az Apollo, másrészt pedig a Prysmian igazgatósága javára eszközölt két részesedésátruházást.
- 55 Először is a felperesnek a Prysmianban fennálló bizonyos részesedéseinek az Apollo javára történt átruházását illetően rá kell mutatni arra, hogy a megtámadott határozat (751) preambulumbekkezdése szerint ezen átruházásra a GS Prysmian Co-Invest LP-nek nevezett betéti társaság létrehozásával került sor, amely társaságban az Apollo csak kültag volt. A felperes egyébiránt nem vitatja a Bizottság e megállapítását. Közelebbről a GSCP V alap és az Apollo között 2005. szeptember 7-én aláírt adásvételi szerződés 5.7 kikötése, amint ezt az említett határozat 1115. lábjegyzete idézi, a következőképpen rendelkezik:
- „[*bizalmas*] ¹” (kiemelés a megtámadott határozatban).
- 56 A fenti 55. pontból kitűnik, hogy az adásvételi szerződés értelmében az Apollo elismerte [*bizalmas*].

1 Kitakart bizalmas adatok.

- 57 Ennélfogva a Bizottság megalapozottan tekintette úgy, hogy a felperes a Prysmianban fennálló bizonyos részesedéseit olyan feltételek mellett ruházta át az Apollóra, amelyek biztosították, hogy az új részvényes csak egyszerű passzív befektető legyen.
- 58 A felperes azon érvelése, miszerint a Bizottság nem támaszkodhat kizárólag a GSCP V alap és az Apollo között 2005. szeptember 7-én aláírt adásvételi szerződés formális szövegére, amely nem veszi figyelembe a felperesnek a Prysmianban fennálló bizonyos részesedéseinek az Apollóra való átruházását követően kialakult tényleges helyzetet, nem kérdőjelezheti meg e megállapítást. Amint ugyanis a Bizottság állítja, a felperes nem nyújtott be azt alátámasztó bizonyítékot, hogy e szerződés és különösen annak 5.7 kikötése nem tükrözte az említett alap és az Apollo között kialakult tényleges helyzetet.
- 59 A felperes azon érvelését illetően, miszerint a GSCP V alap és az Apollo között 2005. szeptember 7-én aláírt adásvételi szerződés szövege csak azt a kockázatot vette figyelembe, amelyet az Apollo a befektetése keretében hajlandó volt vállalni, ezen érvelés elutasításához elegendő rámutatni arra, hogy az említett szerződés elfogadásához vezető okok nem relevánsak annak vizsgálatakor, hogy a felperesnek a Prysmianban fennálló bizonyos részesedéseinek az Apollóra való átruházását követően a felperes megőrizte-e annak lehetőségét, hogy az említett részvényekhez fűződő valamennyi szavazati jogot gyakorolja.
- 60 Végül a felperes azon érvelése, miszerint az, hogy a Prysmianon belül emelkedett a részvényesek száma, önmagában azzal járt, hogy a vállalkozáson belül más érdekeket is figyelembe kellett venni, nem fogadható el. Az Apollo által eszközölt befektetéseket illetően ugyanis a felperes nem szolgáltat semmilyen információval ezen érdekek jellegével, vagy azzal kapcsolatban, hogy azok hogyan tudtak volna kifejezésre jutni olyan körülmények között, amikor az Apollo semmilyen szavazati jogot nem gyakorolhatott.
- 61 Másodszor a felperesnek a Prysmianban fennálló bizonyos részesedéseinek az említett társaság igazgatóságára történő átruházását illetően a megtámadott határozat (752) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy ezen átruházásra egy sor olyan feltétellel került sor, amelyeket az említett igazgatóságnak el kellett fogadnia, és amelyeket egy harmadik fél bankkal kötött társbefektetési szerződés és vagyonkezelői szerződés keretében állapítottak meg. Közelebbről e szerződésekben az igazgatók elfogadták azt, hogy részesedéseiket az említett bank vagyonkezelőként megszerzi, és birtokban tartja. Ezenkívül az említett szerződésekben kitűnik, hogy az igazgatók az átruházás révén megszerzett jogait csak a vagyonkezelő közvetítésével gyakorolhatták, aki viszont a Prysmian részvényeseinek közgyűlésén csak azt követően vehetett részt, hogy a szavazást illetően útmutatásokat kapott a GSCP V alaptól.
- 62 A felperes a Prysmianban fennálló bizonyos részesedéseinek e társaság igazgatóságára történő átruházását illetően azt állítja, hogy az ebben részt vevő személyek vagy a Prysmian ügyvezető testületének, vagy a PrysmianCS ügyvezető testületének tagjai voltak. Szerinte e vezetők ennél fogva befolyást gyakorolhattak a Prysmianra, és mivel felelősek voltak e csoport üzletpolitikájának meghatározásáért, nem tekinthetők egyszerű passzív befektetőknek. Ráadásul azzal érvel, hogy az említett átruházás célja ezen igazgatóságnak a vállalkozás növekedésének elősegítését célzó ösztönző programja keretébe illeszkedett.
- 63 Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy ezen állítások nem minősülnek olyan érveknek, amelyek alkalmasak lennének a Bizottság által a megtámadott határozat (752) preambulumbekzdésében tett megállapítások megkérdőjelezésére. Egyrészt ugyanis rá kell mutatni arra, hogy a felperes állításával ellentétben a Prysmian igazgatóságának tagjai, mivel nem voltak jogosultak az említett társaság részvényeihez fűződő szavazati jogok gyakorlására, nem voltak olyan részvényesek, amelyek érdekeit az anyavállalatnak figyelembe kellett volna vennie. E körülmények között a felperes nem bizonyítja, hogy ebben az esetben a vezető olyan helyzetben van, amely eltér egy olyan leányvállalat vezetőjének helyzetétől, amelynek részesedései teljes mértékben az anyavállalat tulajdonában vannak. Másrészt meg

kell jegyezni, hogy a Prysmian igazgatósága említett tagjainak motiválása nem függött attól, hogy van-e lehetőségük az említett szavazati jogok gyakorlására, ennél fogva semmilyen kapcsolatban nem volt a társbefektetési szerződés és a vagyonkezelői szerződés azon kikötéseivel, amelyek ezen igazgatósággal szemben kifejezetten megtagadták bármilyen formális részvényesi jog gyakorlását.

- 64 Ebből következik, hogy a felperesnek a Prysmianban fennálló bizonyos részesedéseinek az Apollóra és a Prysmian igazgatóságára való átruházását a Bizottság jogosan tekinthette tisztán passzív jellegűnek, és ezen átruházások valóban azzal a következménnyel jártak, hogy a felperes javára lemondtak a Prysmian részvényeihez fűződő szavazati jogok gyakorlásáról, és így továbbra is a felperest illette meg az említett szavazati jogok 100%-a.
- 65 Harmadszor, amennyiben a felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság megsértette az indokolási kötelezettséget, mivel az elemzésében figyelmen kívül hagyta a felperesnek a Prysmianban fennálló bizonyos részesedéseinek az Apollóra és a Prysmian igazgatóságára való átruházását, elegendő rámutatni arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a megtámadott határozat (751)–(754) preambulumbekkezdésében szolgáltatott magyarázatok nyilvánvalóan olyan részletes és kellő indokolásnak minősülnek, amely lehetővé teszi a felperes számára a Bizottság által elvégzett értékelés jelentésének megértését, a Törvényszék számára pedig azt, hogy az említett értékelés felett felülvizsgálatot gyakoroljon (lásd ebben az értelemben: 2011. szeptember 29-i Elf Aquitaine kontra Bizottság ítélet, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 147. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 66 A fentiekre tekintettel annak lehetősége, hogy a felperes a beavatkozó felekre meghatározó befolyást gyakoroljon, mivel lehetősége volt a Prysmian részvényeihez fűződő összes szavazati jog gyakorlására, a jelen ügy körülményei között összehasonlítható azon lehetőséggel, amellyel kizárólagos és egyedüli tulajdonosként rendelkezett volna.
- 67 E körülmények között az alapos vizsgálatot követően, valamint tekintettel arra, hogy a felperes nem vitatja a Bizottság azon megállapítását, miszerint a Prysmian meghatározó befolyást gyakorolt a PrysmianCS-re, meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem követett el hibát akkor, amikor úgy tekintette, hogy a beavatkozó felek piaci magatartására való meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelem a 2005. július 29-től 2007. május 3-ig tartó időszak vonatkozásában alkalmazható a felperes esetében.
- 68 Az első rész első kifogását tehát el kell utasítani.

2) A meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelem megdöntésével kapcsolatos, második kifogásról

- 69 A felperes szerint, még ha feltételezzük is, hogy a Bizottság célszerűen és megfelelően alkalmazta a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelmet, a felperes a közigazgatási eljárásban az említett vélelmet mindenképpen megdöntötte. A felperes lényegében úgy véli, hogy számos bizonyíték alátámasztja azt, hogy a beavatkozó felek önállóan jártak el a piacon, anélkül hogy a felperes bármilyen utasítást adott volna számukra.
- 70 Először is a felperes előadja, hogy a megtámadott határozat nem bizonyította, hogy a felperes „Merchant Banking” osztálya közvetlen befektetésekkel foglalkozó ágának (a továbbiakban: PIA) tisztségviselői, akik a GSCP V alapot irányították, befolyásolták volna a beavatkozó felek üzletpolitikáját. A felperes azt állítja, hogy a Prysmian ügyvezető testületének üléseiről készült jegyzőkönyvek bizonyítják, hogy e politikát a Prysmian igazgatói testülete irányította.

- 71 E tekintetben a Bizottsághoz hasonlóan rá kell mutatni arra, hogy a felperes e kifogás keretében konkrétan semmilyen levelet vagy jegyzőkönyvet nem említ az állításának alátámasztására. Márpedig a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelem alkalmazásának megdöntését illetően, amint a fenti 45. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik, a felperesnek kell bizonyítania, hogy valójában és a Bizottság által vélelmezettekkel ellentétben a beavatkozó felek önállóan határozták meg üzleti stratégiájukat. Ennélfogva a felperes első érvét el kell utasítani.
- 72 Másodszor a felperes a Prysmian ügyvezető testületének tagjai által tett nyilvános nyilatkozatokra, többek között a 2005. december 15-i ülésükön tett nyilatkozatra hivatkozik, amelyben azt állították, hogy a Prysmian nincs „alávetve más vállalkozás irányításának és vezetésének”. A felperes hozzáteszi, hogy ha a beavatkozó felek valóban az ő irányítása alatt álltak volna, a felperesnek ezt az olasz jognak megfelelően nyilvánosan be kellett volna jelentenie.
- 73 Meg kell azonban állapítani egyrészt azt, hogy a Prysmian ügyvezető testületének tagjai által az üléseik alkalmával adott esetben tett nyilvános nyilatkozatok önmagukban nem alkalmasak arra, hogy alátámasszák a tartalmuk hitelességét. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a felperes e nyilvános nyilatkozatok hitelességének alátámasztása érdekében semmilyen bizonyítékot nem terjeszt elő.
- 74 Másrészt az, hogy e nyilatkozatokat a felperes állítása szerint az olasz jognak megfelelően tették, nem bizonyítja, hogy a felperes valójában nem volt a Prysmian-csoportot irányító anyavállalat. Amint a Bizottság rámutatott, a meghatározó befolyás gyakorlását konkrét bizonyítékok alapján kell értékelni, így azon kérdés, hogy valamely leányvállalat önállóan határozhatja-e meg piaci magatartását, vagy pedig az anyavállalata meghatározó befolyásának van alávetve, nem értékelhető kizárólag az érintett nemzeti jog rendelkezéseire tekintettel.
- 75 Harmadszor a felperes a beavatkozó felek által 2009. október 20-án a Bizottság tájékoztatáskérésére adott válasza, és különösen arra hivatkozik, hogy e dokumentum semmilyen rá vonatkozó utalást nem tartalmaz. Ismét meg kell azonban állapítani, hogy pusztán az, hogy e dokumentum nem utal a felperesre, nem bizonyítja azt, hogy a felperes különösen az eredeti nyilvános ajánlat időpontját megelőző időszakban nem gyakorolt semmilyen befolyást a beavatkozó felekre.
- 76 Negyedszer a felperes azzal érvel, hogy üzleti jellegű kérdésekben nem adott semmilyen utasítást a Prysmian-csoportnak, és nem gyakorolt felette semmilyen közvetlen irányítást. E tekintetben a felperes rövid „összefoglalást” ad egy sor olyan évről, amelyeket állítása szerint az első jogalap második részében fejt majd ki bővebben és „részletesebben”. A jelen ügyben azonban ezen utalás nem teszi lehetővé a Törvényszék számára, hogy az említett érvek tartalmát pontosan kivegye. Ugyanis, bár nem zárható ki, hogy a felperes által hivatkozott alapvető ténybeli és jogi körülmények a keresetlevélben szerepelnek, fontos, hogy a felperes érthetően és részletesen bemutassa azokat. Így különösen nem a Törvényszék feladata az első jogalap második részének alátámasztása érdekében hivatkozott valamennyi körülményt megvizsgálni annak eldöntése érdekében, hogy ezek a körülmények egyúttal a jelen kifogás alátámasztására is felhasználhatók-e (2006. szeptember 27-i Roquette Frères kontra Bizottság ítélet, T-322/01, EU:T:2006:267, 209. pont). Ennélfogva a jelen érvelést mint elfogadhatatlant el kell utasítani az első jogalap második része keretében elvégzendő elemzés sérelme nélkül.
- 77 A fentiekből kitűnik, hogy a felperesnek – állításával ellentétben – nem sikerült megdöntenie a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelem alkalmazását elegendő olyan bizonyítékkal, amely alátámasztotta volna, hogy a beavatkozó felek önálló piaci magatartást tanúsítottak.
- 78 Az első rész második kifogását, valamint az említett részt teljes egészében el kell tehát utasítani.

b) A Bizottság által a 2005. július 29-től 2009. január 28-ig tartó időszakot illetően tett megállapításokra vonatkozó, második részből

- 79 A felperes azzal érvel, hogy azok a bizonyítékok, amelyek alapján a Bizottság a megtámadott határozatban megállapította, hogy a felperes a jogsértés teljes időszaka vonatkozásában egyetemlegesen felel a leányvállalataival szemben kiszabott bírság megfizetéséért, nem bizonyítják azt, hogy a felperes olyan helyzetben volt, hogy meghatározó befolyást tudjon gyakorolni, illetve azt, hogy ténylegesen ilyen befolyást gyakorolt volna a beavatkozó felekre. Lényegében úgy véli, hogy a Bizottság nem bizonyította a jogilag megkövetelt módon, hogy a beavatkozó felek a felperessel az ítélezési gyakorlat értelmében vett gazdasági egységet alkottak volna.
- 80 A Bizottság és a beavatkozó felek vitatják ezen érveket.
- 81 Amint a fenti 42. pontban hivatkozott ítélezési gyakorlatból kitűnik, az anyavállalatnak lehet betudni a leányvállalat magatartását különösen akkor, ha e leányvállalat – jóllehet külön jogi személyiséggel rendelkezik – nem önállóan határozza meg piaci magatartását, hanem lényegében azokat az utasításokat követi, amelyeket az anyavállalat ad a számára, különös tekintettel az e két jogalany közötti gazdasági, szervezeti és jogi kapcsolatokra.
- 82 Az állandó ítélezési gyakorlat szerint annak megállapítása érdekében, hogy a leányvállalat önállóan határozza-e meg piaci magatartását, az e leányvállalat és az anyavállalat közötti gazdasági, szervezeti és jogi kapcsolatokra vonatkozó valamennyi releváns elemet figyelembe kell venni, amelyek az adott esettől függően változhatnak, ezért nem képezhetik kimerítő felsorolás tárgyát (lásd: 2016. szeptember 14-i Ori Martin és SLM kontra Bizottság ítélet, C-490/15 P és C-505/15 P, nem tették közzé, EU:C:2016:678, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat; 2015. szeptember 9-i Philips kontra Bizottság ítélet, T-92/13, nem tették közzé, EU:T:2015:605, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).
- 83 Amikor az anyavállalat és leányvállalata az EUMSZ 101. cikk értelmében egyetlen vállalkozás részét képezi, nem szükségszerűen az anyavállalat és a leányvállalat közötti, jogsértéssel kapcsolatos felbujtói kapcsolat, sőt, nem is az előbbinek az említett jogsértésben való részvétele, hanem az a tény jogosítja fel a Bizottságot arra, hogy az anyavállalatnak címezzen bírságokat kiszabó határozatot, hogy az érintett társaságok az EUMSZ 101. cikk értelmében egyetlen vállalkozást alkotnak (lásd: 2016. szeptember 14-i Ori Martin és SLM kontra Bizottság ítélet, C-490/15 P és C-505/15 P, nem tették közzé, EU:C:2016:678, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).
- 84 Meg kell jegyezni azt is, hogy a Bizottság ahhoz, hogy a leányvállalat magatartását betudhassa az anyavállalatnak, nem elégedhet meg annak megállapításával, hogy az anyavállalatnak módjában áll meghatározó befolyást gyakorolni leányvállalatának magatartására, hanem azt is meg kell vizsgálnia, hogy e befolyást ténylegesen gyakorolta-e (lásd: 2013. szeptember 26-i EI du Pont de Nemours kontra Bizottság ítélet, C-172/12 P, nem tették közzé, EU:C:2013:601, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat; 2013. szeptember 26-i The Dow Chemical Company kontra Bizottság ítélet, C-179/12 P, nem tették közzé, EU:C:2013:605, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat; 2015. szeptember 9-i Toshiba kontra Bizottság ítélet, T-104/13, EU:T:2015:610, 95. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).
- 85 Tekintettel arra, hogy az EUMSZ 263. cikk értelmében a Törvényszék a megtámadott határozat jogszerűségét csak az ezen aktusban foglalt indokok alapján vizsgálhatja, az anyavállalatnak a leányvállalata fölött ténylegesen gyakorolt irányítási jogkörét kizárólag a Bizottság által a jogsértésért való felelősséget az anyavállalatnak betudó határozatban összegyűjtött bizonyítékok alapján kell értékelni. Ezért egyedül az a kérdés releváns, hogy az említett bizonyítékokra tekintettel a jogsértés bizonyított-e, vagy sem (lásd: 2015. szeptember 9-i Toshiba kontra Bizottság ítélet, T-104/13, EU:T:2015:610, 98. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).

- 86 A megtámadott határozatban a Bizottság azt a következtetést vonta le, hogy a felperes meghatározó befolyást gyakorolt a beavatkozó felekre, és e megállapítás során szerinte objektív tényezőkre támaszkodott a felperes és a Prysmian-csoport közötti gazdasági, szervezeti és jogi kapcsolatokra tekintettel. Ezen, az említett határozat (758)–(781) preambulumbekzdésében leírt objektív tényezők közé tartozik elöször is a Prysmian különbözö ügyvezetö testületei tagjainak kinevezésére vonatkozó jogkör, másodszor a részvényesi közgyűlés összehívására vonatkozó jogkör, valamint a tisztségviselők, illetve az egész ügyvezetö testület visszahívására irányuló javaslatvételi jogkör, harmadszor a felperesnek a Prysmian ügyvezetö testületében való tényleges képviselöte, negyedszer a felperes képviselőinek az ügyvezetö testületen belüli ügyvezetési jogkörei, ötödször a felperes által a Prysmian által létrehozott bizottságokban játszott jelentös szerep, hatodszor a rendszeres naprakésszé tételek és havi jelentések átvétele, hetedszer az eredeti nyilvános ajánlat időpontját követően a döntö irányítás folytatásának biztosítását célzó intézkedések, nyolcadszor pedig az ipari tulajdonos tipikus magatartására vonatkozó bizonyíték.
- 87 Rá kell mutatni arra, hogy a Bizottság szerint a fenti 86. pontban említett első hat objektív tényező bizonyítja, hogy a felperes mind az eredeti nyilvános ajánlat időpontját megelőző időszakban, mind pedig az említett időpontot követő időszakban meghatározó befolyást gyakorolt. A két utolsó tényező viszont kizárólag ez utóbbi időszakot érinti. Ebben az összefüggésben, noha a Törvényszék az eredeti nyilvános ajánlat időpontját megelőző időszakot illetően már megállapította, hogy a Bizottság a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelmet helyesen alkalmazta, és hogy a felperesnek azt nem sikerült megdöntenie, a Bizottság által a megtámadott határozatban hivatkozott valamennyi tényezőt meg kell vizsgálni, mivel azok az említett időpontot követő időszakra is vonatkoznak.
- 88 Ennélfogva a felperes által megfogalmazott érvek fényében meg kell vizsgálni a Bizottság által hivatkozott minden egyes tényező megalapozottságát, és a fenti 81–85. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően különösen azt kell megvizsgálni, hogy az említett tényezők összességükben alkalmasak-e annak bizonyítására, hogy a felperes képes volt a beavatkozó felek piaci magatartására meghatározó befolyást gyakorolni, és hogy az említett befolyást ténylegesen gyakorolta is.
- 1) A Prysmian különbözö ügyvezetö testületei tagjainak kinevezésére vonatkozó jogkörről, továbbá a részvényesi közgyűlés összehívására vonatkozó jogkörről, valamint a tisztségviselők, illetve az egész ügyvezetö testület visszahívására irányuló javaslatvételi jogkörről*
- 89 A megtámadott határozat (758)–(760) preambulumbekzdésében a Bizottság kifejti, hogy a felperes jogosult volt kinevezni a Prysmian ügyvezetö testületén belül a tisztségviselőket, és hogy a felperes az említett jogkört a jogsértés teljes időszakában gyakorolta. Hozzáteszi, hogy a felperes jogosult volt továbbá a részvényesi közgyűlést összehívni, és e közgyűlések alkalmával javaslatot tenni a tisztségviselők vagy az egész ügyvezetö testület visszahívására is.
- 90 A felperes nem vitatja a megtámadott határozatban tett azon megállapításokat, miszerint jogosult volt a Prysmian ügyvezetö testülete tagjainak kinevezésére, továbbá a részvényesi közgyűlés összehívására, valamint a tisztségviselők, illetve az egész ügyvezetö testület visszahívására. Nem vitatja – amint azt a tárgyaláson megerősítette – a Bizottság által a Prysmian különbözö ügyvezetö testületeinek a jogsértés időszaka alatti konkrét összetételére vonatkozóan tett megállapításokat sem. Azzal érvel viszont, hogy e jogkörök nem biztosították számára azon képességet, hogy az ügyvezetö testület felett tényleges irányítást gyakoroljon, vagy hogy ezáltal döntően befolyásolja a Prysmian üzletpolitikáját. A felperes szerint a Bizottság nem bizonyítja, hogy a felperes ilyen tényleges irányítást gyakorolt.
- 91 Elsősorban a felperes azon képességét illetően, hogy a beavatkozó felekre meghatározó befolyást gyakoroljon, meg kell állapítani, hogy a valamely társaság ügyvezetö testülete összetételének meghatározására vonatkozó jogkör olyan objektív elemnek minősül, amely önmagában meghatározza az azon döntések feletti irányítás lehetőségét, amelyeket az említett ügyvezetö testület, és ennélfogva

az érintett társaság hozhat. Az ügyvezető testület ugyanis fogalmilag azon szerv, amely ellátja a társaság vezetését és képviselését, és feladatai közé tartozik különösen a szóban forgó társaság üzletpolitikájának meghatározása és követése, valamint a társaság igazgatói testületének kijelölése. Közelebbről a Prysmiant illetően a Bizottság azon megállapítása, miszerint a felperes – a GSCP V alapon keresztül akárcsak közvetetten is – jogosult volt az említett társaság különböző ügyvezető testületein belül ülésező valamennyi tag kinevezésére, lehetővé teszi annak megállapítását, hogy a felperes képes volt az említett ügyvezető testületeknek, valamint az e testületek által feladataik ellátása során meghozandó döntéseknek az irányítására.

- 92 Másodsorban azon kérdést illetően, hogy a felperes az említett irányítást ténylegesen gyakorolta-e, a megtámadott határozat (759) preambulumbekkezdésének, valamint a jelen jogalap első részének vizsgálatakor tett megállapításoknak megfelelően rá kell mutatni arra, hogy a felperes az eredeti nyilvános ajánlat időpontját megelőző időszakban teljes mértékben irányította a Prysmian részvényeihez fűződő szavazati jogok gyakorlását, és hogy 2007 novemberéig a részvényesek közgyűlésén is abszolút többséggel rendelkezett. Így a felperes nevezte ki – amint azt a tárgyaláson megerősítette – az ügyvezető testületek összes tagját mind kezdetben a GSCP Athena Srl és a GSCP Athena Energia Srl társaságon – később lényegében a Prysmian, illetve a PrysmianCS – belül 2005. május 9-én és 11-én, mind pedig ezt követően a Prysmianon belül 2005. december 15-én és 2007. február 28-án.
- 93 Ezenkívül, amint a Bizottság is tette a megtámadott határozat (759) preambulumbekkezdésében, rá kell mutatni arra, hogy a 2007. február 28-án, azaz az eredeti nyilvános ajánlat időpontja előtt kinevezett ügyvezető testületet a 2009. december 31-ig tartó időszakra nevezték ki, és hogy ezen ügyvezető testület az eredeti nyilvános ajánlat időpontját követően a jogsértés végének időpontjáig változatlan összetételben tevékenykedett. Noha ezen időszakban a felperes már nem rendelkezett a Prysmian részvényeihez fűződő szavazati jogok feletti abszolút ellenőrzéssel, az, hogy az említett ügyvezető testület összetételét változatlanul fenntartották, arra utaló valószínűsítő körülmény, hogy a felperes az ügyvezető testület felett továbbra is irányítást gyakorolt.
- 94 A fenti értékeléseket ezenkívül megerősíti a Bizottságnak a felperes által nem vitatott azon megállapítása, miszerint a felperes jogosult volt továbbá a részvényesi közgyűlés összehívására, valamint a tisztségviselők, sőt az egész ügyvezető testület visszahívását célzó javaslatlételre is. E jogkör nyilvánvalóvá teszi a felperes azon képességét, hogy irányítást gyakoroljon a Prysmian egymást követő ügyvezető testületei és az utóbbiak által hozható döntések felett. Kétségtelen, hogy – amint a felperes állítja – a Bizottság megállapítása szerint az egyetlen olyan eset, amikor a felperes visszahívta a Prysmian ügyvezető testületének kinevezett tagjait, a megtámadott határozat (760) preambulumbekkezdése szerint 2009. április 9-én, azaz a jogsértés időszakát követően történt. Amint azonban arra a Bizottság rámutat, semmi nem akadályozza meg azt, hogy a valamely jogsértés formális abbahagyásának időpontját követően bekövetkezett tényeket a relevanciájuk miatt valószínűsítő körülményekként figyelembe lehessen venni azon tények értékelésekor, amelyek a jogsértés ideje alatt történtek. Ráadásul hangsúlyozni kell, hogy a felperes a jogsértés teljes időszakában ugyanazon jogosultságokkal rendelkezett.
- 95 Ebből következik, hogy a Bizottság helyesen támaszkodhatott a felperest megillető, a Prysmian ügyvezető testülete tisztségviselőinek kinevezésére vonatkozó jogkörre, valamint azon jogkörre, hogy e tisztségviselők visszahívására javaslatot tegyen, mint olyan objektív tényezőkre, amelyek bizonyítják, hogy a felperes képes volt az említett ügyvezető testületet irányítani, és azt ténylegesen irányította is.
- 96 A felperes azonban vitatja, hogy a Prysmian ügyvezető testülete tisztségviselőinek kinevezésére vonatkozó jogkör, valamint az e tisztségviselők visszahívására irányuló javaslatlételi jogkör olyan objektív tényezőknek minősülnének, amelyek bizonyítják, hogy a felperes az említett ügyvezető testületet ténylegesen is irányította. Először is azt állítja, hogy a Bizottságnak kiegészítésképpen azt is

bizonyítania kellett volna, hogy a felperes konkrétan milyen módon gyakorolt ilyen irányítást a Prysmian ügyvezető testületeinek tagjai felett. A felperes e tekintetben a 2012. március 6-i FLS Plast kontra Bizottság ítéletre (T-64/06, nem tették közzé, EU:T:2012:102) hivatkozik.

- 97 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2012. március 6-i FLS Plast kontra Bizottság ítélet (T-64/06, nem tették közzé, EU:T:2012:102), amelyben a Törvényszék a szóban forgó határozatot részben megsemmisítette, egy olyan anyavállalatra vonatkozott, amely a leányvállalat tőkéjében 60%-os részesedéssel rendelkezett, a maradék 40% egy harmadik társaság tulajdonában volt. A Törvényszék egyrészt rámutatott arra, hogy nem lehet vélelmezni az anyavállalat által gyakorolt irányítást, mivel a részvények 40%-át kitevő részesedés lehetővé tette a harmadik társaságnak, hogy ő is befolyásolja a leányvállalat magatartását. A Bizottság ennél fogva köteles volt bizonyítani azt is, hogy a meghatározó befolyást egyoldalúan az érintett felperes gyakorolta. Másrészt a Törvényszék megállapította, hogy a Bizottság nem fejtette ki az anyavállalat képviselőit a leányvállalat ügyvezető testületén belül megillető jogkör tartalmát, így nem nyert bizonyítást, hogy e képviselők tényleges irányítást tudtak gyakorolni az ügyvezető testület egésze felett a jogsértés időszakának egy részében (2012. március 6-i FLS Plast kontra Bizottság ítélet, T-64/06, nem tették közzé, EU:T:2012:102, 39. és 43. pont).
- 98 Így a 2012. március 6-i FLS Plast kontra Bizottság ítélet (T-64/06, nem tették közzé, EU:T:2012:102) alapjául szolgáló ügy tényállása eltér a jelen ügy tényállásától, amelyben a felperesnek lehetősége volt a Prysmian részvényeihez fűződő összes szavazati jog gyakorlására az eredeti nyilvános ajánlat időpontját megelőző időszakban, sőt még azt követően sem volt – amint azt a felperes is megerősítette a tárgyaláson – egyetlen más részvényes sem, amely olyan jelentős részesedéssel rendelkezett volna, hogy szintén befolyásolni tudta volna a leányvállalat magatartását. Következésképpen a felperes nem támaszkodhat érvényesen az említett ítéletre annak alátámasztása érdekében, hogy a Bizottságnak kiegészítésképpen azt is bizonyítania kellett volna, hogy a felperes konkrétan milyen módon gyakorolt irányítást a Prysmian ügyvezető testületeinek tagjai felett.
- 99 Másodszor a felperes azzal érvel, hogy a Prysmian első ügyvezető testületének tisztségviselőit 2005. december 15-én valójában B. nevezte ki, aki akkoriban a Pirelli Cavi e Sistemi Energia elnök-vezérigazgatója, majd a Prysmian elnök-vezérigazgatója lett.
- 100 Ugyanakkor, amint arra mind a Bizottság, mind a beavatkozó felek rámutatnak, meg kell állapítani, hogy ezen állítást semmilyen, a felperes által benyújtott bizonyíték nem támasztja alá, konkrétan a hivatkozott 2007. február 20-i elektronikus levél sem, így azt el kell utasítani. Ezenkívül, még ha feltételezzük is, hogy valóban B. tett javaslatot a Prysmian ügyvezető testületének tagjaira, a felperes nem hivatkozhat arra, hogy nem ő, hanem B. volt az, aki e személyeket kiválasztotta és kinevezte. Végül, még ha a felperes azt is állítja, hogy azon tény, hogy B. a Pirelli Cavi e Sistemi Energia elnök-vezérigazgatója volt azelőtt, hogy e társaságot a GSCP V alap megszerezte, azt bizonyítja, hogy a Prysmian az igazgatósága utasításainak megfelelően önálló piaci magatartást tanúsított, rá kell mutatni arra, hogy amint a megtámadott határozat (781) preambulumbeközléséből kitűnik, B. volt a Prysmian ügyvezető testületének egyetlen olyan tagja, akit a Pirelli Cavi e Sistemi Energia azt megelőzően foglalkoztatott, hogy e társaságot a GSCP V alap megszerezte. Márpedig az ítélkezési gyakorlat szerint az a körülmény, hogy valamely társaság egy másik társaság megszerzésekor lecseréli a tisztségviselők egy részét, arra utaló valószínűsítő körülmény, hogy az előbbi társaság a megszerzett társaság magatartására ténylegesen meghatározó befolyást gyakorol (lásd ebben az értelemben: 2013. szeptember 16-i CEPSA kontra Bizottság ítélet, T-497/07, nem tették közzé, EU:T:2013:438, 176. pont).
- 101 Harmadszor a felperes hangsúlyozza, hogy a Prysmian ügyvezető testülete csak negyedévente ülésezett, ami szerinte megerősíti azt, hogy az igazgatói testület volt az, amely e társaság vezetését irányította, nem pedig a társaság ügyvezető testülete. Egy ilyen, az ügyvezető testület üléseinek rendszerességére vagy gyakoriságára vonatkozó állítás azonban nem kérdőjelezheti meg azt, hogy az ügyvezető testület az a szerv, amely a feladatainak ellátása során dönt az igazgatói testület összetételéről és feladatairól. Ezenkívül a felperes semmilyen konkrét elemet nem terjeszt elő annak bizonyítása érdekében, hogy az

igazgatóság, és különösen B. mint elnök-vezérigazgató, teljes mértékben független volt az említett ügyvezető testülettől a társaság napi ügyvezetése során, amint ezt a felperes állítja. Ennélfogva a felperes állítását mint megalapozatlant el kell utasítani.

- 102 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy az ügyvezető testület tagjainak kinevezésére vonatkozó jogkör, továbbá a részvényesi közgyűlés összehívására vonatkozó jogkör, valamint a tisztségviselők visszahívására irányuló javaslattevési jogkör olyan objektív tényezőknek minősülnek, amelyek nyilvánvaló teszik azt, hogy a felperes olyan helyzetben volt, hogy a beavatkozó felekre meghatározó befolyást gyakoroljon, és ténylegesen is ilyen befolyást gyakorolt.

2) A felperesnek a Prysmian ügyvezető testületén belüli tényleges képviseletéről

- 103 A Bizottság a megtámadott határozat (761) és (762) preambulumbekkezdésében jelezte, hogy a felperes ügyelt arra, hogy a Prysmian minden egyes ügyvezető testületében közvetlenül képviselve legyen, azáltal hogy olyan tisztségviselőket nevezett ki, akikkel [*bizalmas*] jogviszonyban állt. A Bizottság szerint e tisztségviselők minden esetben a Prysmian különböző ügyvezető testületeinek legalább 50%-át tették ki. A Bizottság hozzáteszi, hogy bizonyos esetekben a felperessel jogviszonyban álló tisztségviselők rendelkeztek döntő szavazattal, ami lehetővé tette, hogy a felperes fenntartsa az ügyvezető testület döntései feletti tényleges irányítást.
- 104 A felperes vitatja ezen állítást, először is azzal érvelve, hogy azon tisztségviselők, akiket a Bizottság a felperes alkalmazottaiként azonosított, valójában a PIA tisztségviselői voltak, és a felperes egyik „társult” társasága, azaz a GS Services Ltd foglalkoztatta őket. Továbbá azzal érvel, hogy az ügyvezető testület többi tisztségviselője független tisztségviselő volt, akikkel kapcsolatban a Bizottság nem bizonyította, hogy megsértették volna a rájuk vonatkozó függetlenségi követelményeket vagy vagyonkezelői kötelezettségeiket. Végül azt állítja, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban megállapítottakkal ellentétben a felperest sosem képviselte a Prysmian ügyvezető testülete tagjainak legalább 50%-a.
- 105 Márpedig a felperes által e tekintetben megfogalmazott érvek nem fogadhatók el. Egyrészt ugyanis meg kell állapítani, hogy azon tisztségviselők, akiket a felperes a „PIA” GS Services által foglalkoztatott „tisztségviselőinek” nevez, a felperes alkalmazottai is voltak, mivel – amint a Bizottság kifejti – [*bizalmas*].
- 106 Másrészt a Bizottság azon megállapítását illetően, miszerint a Prysmian egymást követő ügyvezető testületei tisztségviselőinek legalább 50%-a a jogsértés teljes időszakában valamilyen jogviszonyban állt a felperessel, az igaz, hogy – amint a felperes állítja – a PIA tisztségviselői ezen ügyvezető testületekben az eredeti nyilvános ajánlat időpontját megelőzően legfeljebb 43%-os arányt képviseltek, és ezen arány az említett időpontot követően megközelítőleg 33% volt. Ugyanakkor a megtámadott határozat (761) és (762) preambulumbekkezdésében, valamint e preambulumbekkezdések lábjegyzeteiben a Bizottság olyan bizonyítékokra hivatkozik, amelyek nyilvánvalóvá teszik – anélkül hogy a felperes bizonyítani tudná az ellenkezőjét –, hogy a Prysmian ügyvezető testületének más tagjai is jogviszonyban álltak a felperessel, különösen [*bizalmas*] révén.
- 107 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság kimondta, hogy az anyavállalat és leányvállalata által alkotott gazdasági egység fennállása nem csupán az e két társaság közötti formális viszonyok alapján állapítható meg, hanem ezen egység informálisan is létrejöhet, többek között egyszerűen azáltal, hogy az ilyen gazdasági egységet alkotó jogalanyok között személyi összefonódások állnak fenn (lásd ebben az értelemben: 2013. július 11-i Bizottság kontra Stichting Administratiekantoor Portielje ítélet, C-440/11 P, EU:C:2013:514, 68. pont).

- 108 Ennélfogva figyelembe véve mind a PIA tisztségviselőit, mind pedig azon tisztségviselőket, akik a felperessel ilyen más típusú jogviszonyban álltak, különösen [*bizalmas*] révén, a Bizottság azon megállapítása, miszerint a felperes az érintett időszak egészében ügyelt arra, hogy az ügyvezető testület tagjainak legalább 50%-a által képviselve legyen, megalapozott. Ráadásul, még ha a felperes arra is hivatkozik, hogy azon tisztségviselők, akik a felperessel ilyen más típusú jogviszonyban álltak, független tisztségviselő minőségben jártak el, meg kell állapítani, hogy – amint a Bizottság 2013. március 13-i tájékoztatáskérésére a felperes által adott, a keresetlevélhez csatolt válaszból kitűnik – e minőség csupán maga a Prysmian ügyvezető testülete által végzett értékelésen alapul. Márpedig pusztán az a tény, hogy ezen ügyvezető testület függetlenként értékelte egyes tisztségviselőit, sőt a vállalatirányítási jelentéseiben ilyen értékelést tett közzé – amint ezt a felperes állítja –, önmagában nem kérdőjelezheti meg a Bizottság azon megállapítását, miszerint e tisztségviselők a felperessel valójában továbbra is jogviszonyban álltak.
- 109 Ebből következik, hogy a Bizottság helyesen támaszkodhatott a felperesnek a Prysmian ügyvezető testületében fennálló tényleges képviselőre mint objektív tényezőre annak bizonyításakor, hogy a felperesnek lehetősége volt arra, hogy a beavatkozó felekre meghatározó befolyást gyakoroljon, és e befolyást ténylegesen gyakorolta is.

3) A felperes képviselőinek az ügyvezető testületen belüli ügyvezetési jogköreiről

- 110 A megtámadott határozat (763) preambulumbekzdésében a Bizottság kifejti, hogy a felperes arra is ügyelt, hogy az ügyvezető testületen belüli képviselői a lehető legszélesebb ügyvezetési jogkörrel legyenek felruházva. Közelebbről a Bizottság először is rámutat arra, hogy 2005. december 15. és 2007. május 16. között a PIA négy tisztségviselőjét nevezték ki a Prysmian „ügyvezetőjének”, ami az ez utóbbi társaság rendes ügyvezetésével kapcsolatos delegált jogkörökkel járt, ideértve a napi ügyvezetéssel kapcsolatos iratok aláírását is. Másodszor a Bizottság jelzi, hogy még ha 2007. január 16-án az eredeti nyilvános ajánlat előkészítése során vissza is vonták az ügyvezetők jogköreit, ezt követően a PIA két tisztségviselőjét felvették az összesen három tagból álló „stratégiai bizottságba”. A Bizottság elismeri, hogy az említett bizottság nem rendelkezett szavazati vagy vétójoggal, hangsúlyozza azonban, hogy e szerv központi szerepet játszott, mivel a Prysmiant érintő stratégiai és üzleti kérdésekben segítette az ügyvezető testületet. Végül a Bizottság rámutat arra, hogy e bizottságot 2010 májusában rögtön azt követően feloszlatták, hogy a felperes a Prysmianban fennálló teljes részesedését átruházta.
- 111 A felperes vitatja a Bizottság ezen állítását. Egyrészt azzal érvel, hogy az ezen állítások alátámasztására felhozott elemek pártatlan vizsgálata azt bizonyítja, hogy a PIA ügyvezetői az eredeti nyilvános ajánlat időpontját megelőzően semmilyen szerepet nem játszottak a Prysmian üzletpolitikájában. Másrészt azt állítja, hogy a stratégiai bizottság semmilyen központi szerepet nem játszott a Prysmian üzletpolitikájában, és hogy csupán konzultatív szervként működött. Szerinte egyébiránt semmilyen bizonyíték nem támasztja alá azt, hogy a PIA tisztségviselői az említett bizottsághoz való tartozásuk miatt meghatározó befolyást gyakoroltak volna a Prysmian üzletpolitikájára.
- 112 A felperesnek a lényegében az eredeti nyilvános ajánlat időpontját megelőző időszakra vonatkozó első állítását illetően először is meg kell állapítani, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban, különösen az 1142–1145. lábjegyzetben hivatkozott bizonyítékok világosan és egyértelműen bizonyítják, hogy a PIA három tisztségviselőjét nevezték ki a Prysmian összesen négy ügyvezetője közül háromnak.
- 113 Továbbá a keresetlevél mellékleteiből kitűnik, hogy az említett ügyvezetők ruházott jogkörök értelmében a PIA tisztségviselői részt vettek a Prysmian napi ügyvezetésében. Közelebbről döntöttek többek között egy katarai fióktelep létrehozására vonatkozó engedély iránti kérelemről, a Prysmian leányvállalatainak ügyvezető testületeibe történő kinevezésekről és az ez utóbbi társaságot érintő foglalkoztatási kérdésekről.

- 114 E körülmények között a felperes azon állítását, miszerint a PIA tisztségviselői az eredeti nyilvános ajánlat időpontját megelőzően semmilyen szerepet nem játszottak a Prysmian üzleti életében, el kell utasítani. Ezenkívül, még ha a felperes azt is állítja, hogy az esetek többségében a szóban forgó döntéseket már korábban meghozta a Prysmian igazgatósága, elegendő emlékeztetni arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint az a tény, hogy az anyavállalatnak vagy képviselőinek e javaslatokat jóvá kell hagynia, és joguk van tehát arra, hogy e jóváhagyást ne adják meg, és hogy e döntésektől eltérjenek, éppen a meghatározó befolyásról tanúskodik (2013. december 13-i HSE kontra Bizottság ítélet, T-399/09, nem tették közzé, EU:T:2013:647, 84. pont).
- 115 A felperesnek az eredeti nyilvános ajánlat időpontját követő időszakra és különösen a stratégiai bizottságra vonatkozó második állítását illetően először is rá kell mutatni arra, hogy a felperes nem vitatja, hogy e bizottság valóban három tagból állt, amelyek közül kettő a PIA tisztségviselője volt. Az említett bizottság feladatait illetően a keresetlevél mellékleteiből kitűnik, hogy a bizottság formálisan azzal volt megbízva, hogy megvizsgálja a Prysmian költségvetését és befektetéseit, valamint biztosítsa a finanszírozását, továbbá segítse az ügyvezető testületet feladatai ellátása során. Konkrétabban a bizottság 2008. július 16-i ülésének napirendje azt bizonyítja, hogy a bizottság stratégiai üzleti kérdéseket, többek között a Brazíliában, Kínában, Tunéziában, Olaszországban és Oroszországban való befektetésekre vonatkozó kérdéseket vitatott meg.
- 116 Következésképpen, még ha a stratégiai bizottság nem is rendelkezett döntéshozatali jogkörrel, amint a Bizottság ezt a megtámadott határozatban maga is elismeri, ez nem jelentheti azt, hogy e bizottság, amint azt a felperes állítja, semmilyen szerepet nem játszott a Prysmian stratégiai döntéshozatalában.
- 117 Továbbá a felperes mindazonáltal azt állítja, hogy a stratégiai bizottságon belül a PIA tisztségviselői csak rövid elektronikus levelekben adtak tanácsokat a befektetésekkel kapcsolatos szakmai tapasztalataikkal összefüggésben, mindig az igazgatóság kezdeményezésére és kérésére. Amint azonban a Bizottság állítja, ezen elektronikus levelek azt bizonyítják, hogy a PIA tisztségviselőit rendszeresen megkeresték stratégiai döntésekkel kapcsolatban, ideértve a potenciális befektetéseket is, és hogy e tisztségviselők aktívan részt vettek a Prysmian üzletpolitikáját érintő döntésekben.
- 118 Végül, amennyiben a felperes azt állítja, hogy a Prysmian elnök-vezérigazgatójaként B. és e társaság igazgatói testülete volt az, amely a stratégiai bizottság összetételét meghatározta, elegendő rámutatni arra, hogy ezen állítást nem támasztja alá a felperes által hivatkozott 2007. február 20-i elektronikus levél.
- 119 Ebből következik, hogy a Bizottság helyesen következtethetett arra, hogy először is az, hogy a PIA tisztségviselői az eredeti nyilvános ajánlat időpontjáig tartó időszakban a Prysmian ügyvezető testületén belül ügyvezetési jogkörökkel rendelkeztek, majd pedig az, hogy e tisztségviselők ezen időpontot követően a stratégiai bizottságban milyen szerepet játszottak, olyan további objektív tényezőnek minősül, amely alkalmas annak bizonyítására, hogy a felperes képes volt arra, hogy a beavatkozó felek piaci magatartására meghatározó befolyást gyakoroljon, és e befolyást a jogsértés teljes időszakában ténylegesen is gyakorolta.

4) A felperesnek a Prysmian által létrehozott bizottságokban játszott szerepének jelentőségéről

- 120 A megtámadott határozat (764) preambulumbekzdésében a Bizottság megjegyzi, hogy a PIA tisztségviselői jelentős szerepet játszottak a Prysmian által 2005. december 15-én létrehozott más bizottságokban is, nevezetesen a díjazási bizottságban és a belső ellenőrzési bizottságban. A Bizottság szerint az előbbi bizottság többek között díjazási kérdésekkel foglalkozott, és 2007. február 28-i a PIA két tisztségviselője is tagja volt e háromtagú bizottságnak; az utóbbi bizottság a hatályos jogszabályoknak való megfeleléssel kapcsolatos kérdésekkel, többek között számviteli dokumentumokkal foglalkozott, és a PIA egyik tisztségviselője is tagja volt e kéttagú bizottságnak.

- 121 A felperes elismeri, hogy a PIA tisztségviselői részt vettek e bizottságokban, azonban azzal érvel, hogy e körülmény nem bizonyítja azt, hogy a felperes meghatározó befolyást gyakorolt a Prysmianra. Ráadásul hangsúlyozza, hogy 2007. február 28-tól a PIA egyetlen tisztségviselője vett részt az említett bizottságokban, konkrétan a díjazási bizottságban.
- 122 A díjazási bizottságot illetően rá kell mutatni arra, hogy a felperes állításával ellentétben, mivel e bizottság jogosult meghatározni a leányvállalat igazgatóságának díjazását, az a tény, hogy az említett bizottság tagjainak többségét a PIA tisztségviselői teszik ki – amint ez így volt az eredeti nyilvános ajánlat időpontját megelőző időszakban –, valóban alkalmas annak bizonyítására, hogy az anyavállalat meghatározó befolyást gyakorol a leányvállalatára. A Bizottság azonban e tényezőt nem veheti figyelembe arra utaló valószínűsítő körülményként, hogy a meghatározó befolyás az említett időpontot követő időszakban is fennállt, mivel e háromtagú bizottságnak csak az egyik tagja volt a PIA tisztségviselője.
- 123 Ami a belső ellenőrzési bizottságot illeti, a Bizottság érvelése e tekintetben sem megalapozott. Mivel ugyanis e bizottság a jelen ügyben csak olyan feladatokat látott el, mint a számviteli dokumentumok ellenőrzése és felülvizsgálata, valamint a mérleg elkészítéséhez való segítségnyújtás, nem állapítható meg, hogy az említett bizottság lehetővé tette azt, hogy a felperes irányítsa leányvállalatának üzletpolitikáját. Ráadásul rá kell mutatni arra, hogy – amint a megtámadott határozat (764) preambulumbekkezdéséből kitűnik – 2007. február 28-tól kezdődően a PIA egyetlen tisztségviselője sem vett részt e bizottság ülésein, így e körülmény semmiképpen nem alapozhatja meg az eredeti nyilvános ajánlat időpontját követő időszak vonatkozásában a meghatározó befolyás gyakorlását.
- 124 Ebből következik, hogy a Bizottság nem vehette volna figyelembe a PIA tisztségviselőinek a díjazási bizottságban és a belső ellenőrzési bizottságban való részvételét olyan objektív tényezőként, amely alkalmas annak bizonyítására, hogy a felperes a jogsértés teljes időszakában képes volt a beavatkozó felekre meghatározó befolyást gyakorolni, és e befolyást ténylegesen gyakorolta is.

5) A rendszeres naprakésszé tételek és havi jelentések átvételéről

- 125 A megtámadott határozat (765) preambulumbekkezdésében a Bizottság arra utal, hogy a PIA tisztségviselői a jogsértés teljes időszakában rendszeres naprakésszé tételeket és havi jelentéseket kaptak.
- 126 A felperes szerint e jelentések nem relevánsak annak értékelésekor, hogy a felperes a beavatkozó felekre meghatározó befolyást gyakorolt-e, mivel azokat nem a felperes számára készítették, hanem azok célja az volt, hogy a nagyközönségnek számot adjanak a vállalkozás eredményeiről. Ezenkívül a felperes azzal érvel, hogy a jelentések csak arra szolgáltak, hogy lehetővé tegyék, hogy a PIA ügyvezetői megismerjék a Prysmian befektetésének eredményét, és egyáltalán nem tették szükségessé ezen ügyvezetők közreműködését.
- 127 A Bizottsághoz hasonlóan emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék ítélkezési gyakorlata már kimondta, hogy a jelentések lehetővé teszik, hogy valamely leányvállalat felügyelőbizottsága, amely többségben az anyavállalat képviselőiből áll, rendszeresen tájékozódjon e leányvállalat üzleti tevékenységének alakulásáról (lásd ebben az értelemben: 2013. december 13-i HSE kontra Bizottság ítélet, T-399/09, nem tették közzé, EU:T:2013:647, 93. pont). Ennélfogva a felperes ezzel ellentétes állítását el kell utasítani.
- 128 Egyébiránt rá kell mutatni arra, hogy a szóban forgó havi jelentések révén a PIA tisztségviselőt rendszeresen tájékoztatták a Prysmian üzleti tevékenységének alakulásáról. Amint a megtámadott határozat 1157. lábjegyzetében említett példákban kitűnik, e tisztségviselők információkat kaptak e

társaságnak az elektromos kábelek piacán folytatott üzleti tevékenységeiről, többek között a pénzügyek, energia, telekommunikáció, műveletek, emberi erőforrások, logisztika, a beszerzések alakulása és az áruk fejlesztése, valamint a minőség tárgyában.

129 Így figyelemmel arra is, hogy a felperes jogosult volt a Prysmian különböző ügyvezető testületeinek tagjait kinevezni, valamint tekintettel a PIA tisztségviselőire delegált jogkörökre, a fenti 110–119. pontban kifejtett megfontolásoknak megfelelően a rendszeres naprakésszé tételek és havi jelentések átvétele olyan további tényezőnek minősül, amely jól mutatja azt, hogy a felperest rendszeresen tájékoztatták leányvállalatának üzleti stratégiájáról, ami alkalmas arra, hogy megerősítse az e két társaság közötti gazdasági egység fennállását.

6) A döntő irányításnak az eredeti nyilvános ajánlat időpontját követően történő folytatását biztosító intézkedésekről

130 A megtámadott határozat (766)–(770) preambulumbekkezdésében a Bizottság azt állítja, hogy a felperes intézkedéseket hozott annak biztosítása érdekében, hogy az eredeti nyilvános ajánlatot követően is képes legyen a Prysmianra meghatározó befolyást gyakorolni. A Bizottság szerint a következő négy intézkedésről van szó.

- először is a felperes 2007. február 28-án egyetlen közvetett részvényes minőségében kinevezte az ügyvezető testületet, amely a Prysmiant 2009. április 9-ig vezette. Ezáltal a felperes el tudta kerülni azt, hogy 2007 májusában, közvetlenül az eredeti nyilvános ajánlatot követően új ügyvezető testületet hozzanak létre;
- továbbá a felperes a Prysmian részvényeseinek 2007. január 16-i közgyűlésén módosította e társaság alapszabályát többek között azért, hogy az új ügyvezető testületek kinevezéséhez és kijelöléséhez bevezette az ideiglenes lista rendszerét (a Bizottság kifejti, hogy e rendszer révén a felperes biztosítani tudta magának azt, hogy kisebb részesedéssel is képes lesz a jövőben kinevezni hat tisztségviselőből legalább ötöt, és hogy így meg tudja őrizni a Prysmian feletti irányítást);
- egyébiránt 2007. november 12-én a Prysmian részesedéseinek 9,9%-át megvette a Taihan Electric Wire, és egy 2007. november 6-i levélben a Taihan Electric Wire a Prysmiannal szemben kötelezettséget vállalt arra, hogy a befektetése nem haladja meg a Prysmian teljes tőkéjének 10%-át, a Prysmian részvényesi közgyűlésén nem gyakorolja szavazati jogát a szavazati jogot biztosító részvények 10%-a feletti részben, és pedig a Taihan-csoport más társaságain keresztül sem, továbbá nem tesz javaslatot arra, hogy kit nevezzenek ki a Prysmian tisztségviselőjének vagy jog szerinti könyvvizsgálójának (a Bizottság szerint e kötelezettségvállalások, és különösen az utóbbi, biztosították a felperes számára, hogy a Prysmian második részvényese nem lesz képes ideiglenes listát állítani, vagy a Prysmian ügyvezető testületébe képviselőket kinevezni);
- végül az eredeti nyilvános ajánlatot követően, többek között az ügyvezető testület 2007. december 19-i üléséről készült jegyzőkönyvben kifejezetten utaltak arra, hogy a felperes többségi részesedéssel rendelkezik.

131 A felperes azzal érvel, hogy a megtámadott határozatban foglalt állítások ellenére a Bizottság nem tudta bizonyítani, hogy a felperes az eredeti nyilvános ajánlat időpontját követő időszakban a beavatkozó felekkel az ítélkezési gyakorlat értelmében vett gazdasági egységet alkotott. Először is úgy véli, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, mivel valamely anyavállalat felelősségét ilyen mértékű tőkerészesedés esetén korábban soha nem állapította meg. Továbbá azt állítja, hogy a Prysmian ügyvezető testületének 2007 februárjában történt kinevezése nem biztosította számára az e társaság feletti irányítást. Ezenkívül hozzáteszi, hogy az eredeti nyilvános ajánlatra tekintettel döntöttek az ideiglenes lista rendszerének bevezetéséről. Egyébiránt szerinte a Taihan Electric Wire befektetése nem elhanyagolható.

- 132 E tekintetben először is el kell utasítani a felperes azon állítását, miszerint a Bizottság tévesen állapította meg a felperesnek a leányvállalataival szemben kiszabott bírság megfizetéséért való egyetemleges felelősségét ilyen mértékű részesedés esetén, amire szerinte nincs precedens. Elegendő ugyanis emlékeztetni arra, hogy az ítélezési gyakorlat szerint a kisebbségi részesedés lehetővé teheti az anyavállalat számára, hogy ténylegesen meghatározó befolyást gyakoroljon leányvállalata piaci magatartására, ha az olyan jogokat biztosít, amelyek túllépik a kisebbségi részvényesek számára pénzügyi érdekeik védelme érdekében általában biztosított jogokat, és amelyek az egy irányba mutató, jogi vagy gazdasági jellegű valószínűsítő körülmények csoportjának módszere alapján vizsgálva alkalmasak annak bizonyítására, hogy a leányvállalat piaci magatartására meghatározó befolyást gyakorolnak (2011. július 12-i Fuji Electric kontra Bizottság ítélet, T-132/07, EU:T:2011:344, 183. pont; 2015. szeptember 9-i Toshiba kontra Bizottság ítélet, T-104/13, EU:T:2015:610, 97. pont).
- 133 Másodszor a felperes azon érvét illetően, miszerint az ügyvezető testület 2007. február 28-i kinevezése nem biztosított számára irányító pozíciót, emlékeztetni kell arra, hogy – amint a fenti 93. pontban kifejtésre került – az ezen időpontban, azaz az eredeti nyilvános ajánlat időpontját megelőzően felállított ügyvezető testületet a 2009. december 31-ig tartó időszakra nevezték ki, és ezen ügyvezető testület változatlan összetételben az eredeti nyilvános ajánlat időpontját követően, sőt a jogsértés befejeződésének időpontját követően is fennmaradt. Noha a felperes ezen időszakban már nem rendelkezett a Prysmian részvényeihez fűződő szavazati jogok feletti abszolút ellenőrzéssel, az említett ügyvezető testület változatlan összetételben való fennmaradása arra utaló valószínűsítő körülmény, hogy a felperes az eredeti nyilvános ajánlatot követően is irányítást gyakorolt az ügyvezető testület felett.
- 134 Harmadszor a felperesnek az ideiglenes lista rendszerére vonatkozó azon állítását illetően, miszerint e rendszert a tőzsdén jegyzett társaságok magatartási kódexében előírt kötelezettségek miatt kellett bevezetni, rá kell mutatni arra, hogy a felperes nem vitatja a Bizottság azon következtetését, miszerint e rendszerrel a felperes kisebb részesedés esetén is biztosítani tudta magának azt, hogy a Prysmian ügyvezető testületének hat tisztségviselőjéből legalább ötöt ő nevezhessen ki. Márpedig, mivel nincs jelentősége annak, hogy e rendszert a felperes a saját kezdeményezésére vagy a hatályos jogi szabályozásból eredő jogi kötelezettségnek eleget téve vezette be, el kell fogadni a Bizottság azon megállapítását, miszerint e rendszer lehetővé tette, hogy a felperes az eredeti nyilvános ajánlatot követően is megőrizze a Prysmian ügyvezető testülete feletti irányítását. Egyébiránt, még ha e rendszert a felperes nem is alkalmazta a jogsértés időszakában, rá kell mutatni arra, hogy erre nem is volt szükség, mivel – amint már kifejtésre került – a felperes által 2007. február 28-án kinevezett ügyvezető testület változatlan összetételben a jogsértés befejeződésének időpontját követően is fennmaradt.
- 135 Negyedszer a Taihan Electric Wire 2007. november 12-én eszközölt befektetését illetően, noha a felperes azzal érvel, hogy e befektetés nem akadályozta meg e társaságot jogai gyakorlásában, meg kell állapítani, hogy a keresetlevélhez mellékelte 2007. november 6-i levél 2. számú kikötéséből kitűnő, arra vonatkozó kötelezettségvállalás, hogy nem javasol képviselőket az ügyvezető testületbe, arra szolgált, hogy az említett társaság ne tudjon beavatkozni az ügyvezető testület összetételébe. Ezenkívül a felperes állításával ellentétben e kötelezettségvállalást nem tették azon feltételtől függővé, hogy az említett társaság a Prysmianban fennálló részesedését több mint 10%-ra növelje. E körülmények között a Bizottság helyesen állapította meg, hogy e kötelezettségvállalás azzal a következménnyel járt, hogy a felperes megőrizte a Prysmian ügyvezető testülete feletti irányítást, mivel a társaság második legfontosabb részvényese lemondott arról, hogy befolyásolja az ügyvezető testület összetételét.
- 136 Ötödször azt illetően, hogy a Bizottság szerint az ügyvezető testület 2007. december 19-i üléséről készült jegyzőkönyv kifejezetten utal arra, hogy a felperes irányítással rendelkezett, elegendő rámutatni arra, hogy az említett dokumentum valóban azt bizonyítja, hogy a PIA tisztségviselőinek egyike a Taihan Electric Wire-nak való átruházás értékelésekor úgy nyilatkozott, hogy „nem áll [bizalmas]”. Egyébiránt, még ha a felperes meg is kérdőjelezi e dokumentum bizonyító erejét, rá kell mutatni arra,

hogy egy olyan formális jegyzőkönyvről van szó, amely mint olyan arra szolgál, hogy rögzítse az ügyvezető testület említett ülésén résztvevők megjegyzéseit, és a felperes nem terjesztett elő semmilyen, ellenbizonyításra alkalmas elemet.

- 137 Ebből következik, hogy a Bizottság helyesen állapította meg négy, azt bizonyító intézkedés fennállását, hogy a felperes az eredeti nyilvános ajánlat időpontját követően, azaz azt követően is megőrizte a Prysmian feletti irányítást, hogy már nem rendelkezett az említett társaság részvényeihez fűződő szavazati jogok többségével.

7) Az ipari tulajdonos tipikus magatartására vonatkozó bizonyításokról

- 138 A megtámadott határozat (771) preambulumbekkezdésében a Bizottság azt állítja, hogy a bizonyítékokból kitűnik, hogy még 2007 végén is, azaz amikor a felperes a Prysmian tőkéjében közvetetten 31,69%-os részesedéssel rendelkezett, a felperes az ipari tulajdonoshoz hasonlóan előnyben részesítette a Prysmian és a felperes más leányvállalatai közötti keresztértékesítést. Az említett határozat 1165. lábjegyzetében a Bizottság az O. és B. között 2007. december 20-án történt elektronikus levélváltásra, O. 2008. január 2-i elektronikus levelére és S. 2008. január 30-i elektronikus levelére hivatkozik.
- 139 A felperes vitatja a Bizottság állításait, és azzal érvel, hogy a szóban forgó elektronikus levelekkel O. a PIA ügyvezetőjeként egyszerűen csak üzleti lehetőségekre hívta fel a Prysmian figyelmét, és megadta azon személy nevét, akivel egy norvég társaságon belül fel kellett venni a kapcsolatot. A felperes szerint a Bizottság tévesen állítja azt, hogy ezen elektronikus levelek a csoporton belüli keresztértékesítéseket érintettek, és nem bizonyítja, hogy a levélváltás későbbi kapcsolatfelvételekhez vezetett, vagy hogy e levélváltás nyilvánvalóvá teszi, hogy e lehetőségek kiaknázása érdekében nyomást gyakoroltak a Prysmianra.
- 140 Ami a szóban forgó elektronikus levelek tartalmát illeti, az ellenkérelemhez csatolt mellékletekből kitűnik, hogy O. annak érdekében fordult a Prysmianhoz, hogy tájékoztassa arról, hogy a felperes megszerzett egy Norvégiában televíziós szolgáltatásokat nyújtó társaságot, és hogy felajánlja azt, hogy ő felveszi a kapcsolatot az említett társasággal elektromos kábelek értékesítése céljából. O. felajánlotta azt is, hogy e célból felveszi a kapcsolatot egy, a felperes tulajdonában álló egyesült államokbeli társasággal is.
- 141 Márpedig a felperes állításával ellentétben a szóban forgó elektronikus levelek azt mutatják, hogy a piacon tevékenykedő társaságok azt tartották célravezetőnek, ha nem közvetlenül a Prysmian-csoporttal, hanem a felperessel veszik fel a kapcsolatot az elektromos kábelek esetleges értékesítése érdekében, ami nyilvánvalóvá teszi azt, hogy a felperes az említett csoport viszonylatában tárgyaló félként lépett fel. Még ha a felperes állításának megfelelően ezen elektronikus levelekből nem is tűnik ki sem az, hogy a felperes utasítást adott volna kapcsolatfelvételre, sem pedig az, hogy szisztematikus gyakorlatot alakítottak volna ki, a Bizottság nem járt el tévesen akkor, amikor az elemzése során ezen elektronikus leveleket olyan tényezőként vette figyelembe, amely alkalmas annak bizonyítására, hogy a felperes befolyásolta a Prysmian üzleti tevékenységét.
- 142 E körülmények között a Bizottság helyesen támaszkodhatott a szóban forgó elektronikus levélváltásra, és különösen az O. és B. közötti 2007. december 20-i levélváltásra azt bizonyító tényezőként, hogy a felperes meghatározó befolyást gyakorolt a Prysmianra.

8) A megtámadott határozatban hivatkozott elemek együttes értékeléséről

- 143 A fenti 89–142. pontból kitűnik, hogy a Bizottság annak megállapításakor, hogy a felperes meghatározó befolyást gyakorolt a beavatkozó felekre, támaszkodhatott először is arra, hogy a felperest illetve a Prysmian különböző ügyvezető testületei tagjainak kinevezésére vonatkozó jogkör, másodszor arra,

hogy a felperest illetve a részvényesi közgyűlés összehívására vonatkozó jogkör, valamint a tisztségviselők, illetve az ügyvezető testületek egészének visszahívására irányuló javaslattevési jogkör, harmadszor arra, hogy a PIA tisztségviselői az ügyvezető testületeken belül delegált jogkörökkel rendelkeztek, és részt vettek a stratégiai bizottságban, negyedszer arra, hogy a felperesnek rendszeresen naprakésszé tételeket és havi jelentéseket küldtek, ötödször a Bizottság által felsorolt azon intézkedésekre, amelyek azt kívánták biztosítani, hogy a felperes az eredeti nyilvános ajánlatot követően is döntő irányítással rendelkezzen, hatodszor pedig arra a bizonyítékra, hogy a felperes olyan magatartást tanúsított, mint egy ipari tulajdonos. E körülmények között az alapos vizsgálatot követően meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem követett el hibát akkor, amikor megállapította, hogy a felperes meghatározó befolyást gyakorolt nemcsak az eredeti nyilvános ajánlat időpontját megelőzően, hanem a 2005. július 29-től 2009. január 28-ig tartó időszak egészében is.

144 Az első jogalap második részét el kell tehát utasítani.

c) A Bizottság azon megállapítására vonatkozó harmadik részből, miszerint a felperes lényegében nem volt egyszerű pénzügyi befektető

145 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, amikor megállapította, hogy a GSCP V alapnak a Prysmian-csoportba való befektetése nem felelt meg egy egyszerű pénzügyi befektető befektetésének. A felperes arra hivatkozik, hogy a Prysmiannak az említett alap általi megszerzését nem alapkezelők vagy stratégiák, hanem professzionális részvényesek bonyolították le. Következésképpen anyavállalatként semmilyen felelősség nem tudható be neki.

146 Közelebbről a felperes rámutat arra, hogy a GSCP V alap nem rendelkezett sem hatáskörrel, sem forrásokkal ahhoz, hogy a Prysmian-csoport piaci magatartását meghatározza, továbbá hogy a PIA, azaz az említett alap létrehozója nem volt megbízva a portfóliótársaságok vezetésével, hogy a Prysmian jelenlegi igazgatói testülete, amelyet e társaság korábbi tulajdonosa hozott létre, irányította továbbra is a társaság üzleti tevékenységeit, hogy a PIA tisztségviselői befektetésekkel foglalkozó szakemberek voltak, amelyek feladata csupán a befektetések felügyeletében állt, hogy a felperest nem ösztönözte semmi arra, hogy a Prysmiant irányítsa, amint ez kitűnik abból is, hogy a felperes nem sokkal a Prysmian megszerzését követően csökkentette a befektetéseket, és hogy a kívülállók nem úgy tekintettek a Prysmian-csoportra, hogy az azon csoport részét képezi, amelynek a felperes az anyavállalata, és a Prysmian-csoport számviteli szempontból nem képezte az említett csoport részét.

147 Ezenkívül a felperes azzal érvel, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban állítottakkal ellentétben a felperes által a Prysmian-csoport tekintetében hozott intézkedések nem azonosak azon intézkedésekkel, amelyeket egy ipari vállalatcsoport holdingtársasága hozna meg.

148 Végül a felperes a Bizottság azon megállapítását kifogásolja, hogy a felperes által a befektetéséből szerzett gazdasági előny lehetővé teszi annak bizonyítását, hogy a felperes nem volt pénzügyi befektető.

149 A Bizottság és a beavatkozó felek vitatják ezen érveket.

150 Első jogalapjának harmadik részével a felperes különösen a Bizottság által a megtámadott határozat (773)–(781) preambulumbekkezdésében kifejtett megfontolásokat vitatja, amely preambulumbekkezdésekben a Bizottság azon érvekre válaszolt, amelyeket a felperes a közigazgatási eljárásban annak megállapítása érdekében adott elő, hogy a Prysmian-csoporttal szembeni magatartása megfelelt egy egyszerű pénzügyi befektető magatartásának.

151 Az ítélezési gyakorlat szerint azon szabály, miszerint az anyavállalatnak be lehet tudni a leányvállalata által elkövetett jogsértésért való felelősséget, nem alkalmazható az egyszerű pénzügyi befektetőkre, azaz azon befektető esetében, aki egy társaságban pénzügyi haszon elérése érdekében rendelkezik

részesedéssel, azonban tartózkodik attól, hogy bármilyen módon beavatkozzon e társaság vezetésébe vagy irányításába (lásd ebben az értelemben: 2012. december 12-i 1. garantovná kontra Bizottság ítélet, T-392/09, nem tették közzé, EU:T:2012:674, 50–52. pont). Az „egyszerű pénzügyi befektető” minőség azonban nem egy jogi kritérium, hanem azon körülmény egy példája, amikor az anyavállalat megdöntheti a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelmet (lásd ebben az értelemben: Kokott főtanácsnok Akzo Nobel és társai kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványa, C-97/08 P, EU:C:2009:262, 75. pont).

- 152 Először is a felperes azon állításait illetően, miszerint egyrészt a GSCP V alap nem rendelkezett sem hatáskörrel, sem forrásokkal ahhoz, hogy a Prysmian piaci magatartását meghatározza, másrészt, hogy a PIA nem volt megbízva a leányvállalatok vezetésével, meg kell állapítani, hogy e megfontolások a meghatározó befolyás tényleges gyakorlásának megállapításakor nem relevánsak. Ezenkívül e megfontolásoknak olyan objektív tényezők és valószínűsítő körülmények is ellentmondanak, amelyek megalapozottsága a fenti 143. pontban megállapításra került. Ugyanígy a Bizottsághoz hasonlóan hozzá kell tenni, hogy a megtámadott határozat nem azt állapítja meg, hogy a felperes részt vett a Prysmian üzletvezetésében, hanem azt, hogy meghatározó befolyást gyakorolt e társaság üzleti döntéseire. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a meghatározó befolyás gyakorlásának értékelését nem lehet kizárólag a leányvállalat szűkebb értelemben vett piaci üzletpolitikájával összefüggő bizonyítékokra korlátozni (lásd ebben az értelemben: 2015. július 15-i HIT Groep kontra Bizottság ítélet, T-436/10, EU:T:2015:514, 127. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 153 Ezt követően a felperes azon állítását illetően, miszerint a PIA tisztségviselői, akik a Prysmian különböző ügyvezető testületein belül üléseztek, nem rendelkeztek képzettséggel, illetve tapasztalattal ahhoz, hogy e társaság tevékenységeit irányítsák, ismételten meg kell állapítani, hogy e körülmény nem releváns annak megállapításakor, hogy az anyavállalat nem gyakorolt meghatározó befolyást a leányvállalatára. Mindenesetre az említett körülmény nem kérdőjelezheti meg azon tényt, hogy e tisztségviselők részt vettek a Prysmian üzletpolitikájában, mivel – amint a fenti 105. és 119. pontban megállapításra került – e társaság ügyvezető testületeiben és stratégiai bizottságában üléseztek, és delegált ügyvezetési jogkörökkel rendelkeztek.
- 154 Egyébiránt a felperes azon állítását illetően, miszerint a felperesnek nem fűződött érdeke ahhoz, hogy a Prysmiant irányítsa, ezen állításnak is ellentmond az, hogy a jogsértés teljes időszakában a felperes nevezte ki e társaság valamennyi ügyvezető testületét, valamint az, hogy a felperes az eredeti nyilvános ajánlatot követően a stratégiai bizottságban ülésezett. A felperes állításának nyilvánvalóan ellentmond a PIA tisztségviselőjének a fenti 136. pontban vizsgált nyilatkozata is.
- 155 Végül a felperes azon állítását illetően, miszerint lényegében a kívülállók nem úgy tekintettek a Prysmian-csoportra, hogy az azon csoport részét képezi, amelynek a felperes az anyavállalata, és a Prysmian-csoport számviteli szempontból nem képezte az említett csoport részét, ezen állítást el kell utasítani, mivel ez sem alkalmas a Bizottság által a meghatározó befolyás fennállásának megállapításakor hivatkozott tényezők és valószínűsítő körülmények cáfolására.
- 156 A fentiekből kitűnik, hogy a felperes állításával ellentétben utóbbinak nem sikerült bizonyítania azt, hogy a Prysmian-csoportban fennálló részesedései kizárólag egy egyszerű pénzügyi befektetés megvalósítását szolgálták, és azt, hogy a felperes tartózkodott attól, hogy az említett társaság vezetésébe és irányításába bármilyen módon beavatkozzon.
- 157 Tehát az első jogalap harmadik részét, és ennél fogva az említett jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

2. Az 1/2003 rendelet 2. cikkének megsértésére, a bizonyítékok elégtelenségére és az EUMSZ 296. cikkben előírt indokolási kötelezettség megsértésére alapított, második jogalapról

- 158 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság megsértette az 1/2003 rendelet 2. cikkét és az EUMSZ 296. cikkben előírt indokolási kötelezettséget, mivel nem vette megfelelően figyelembe a felperes és a beavatkozó felek között fennálló kapcsolatot akkor, amikor megállapította a felperesnek a leányvállalataival szemben kiszabott bírság megfizetéséért való egyetemleges felelősségét.
- 159 A felperes a második jogalapot két részben fejt ki. Az első részben azt állítja, hogy a Bizottság által annak alátámasztására hivatkozott bizonyítékokat, hogy a felperest a leányvállalataival szemben kiszabott bírság megfizetéséért egyetemleges felelősség terheli, szabálytalanságok jellemzik, és e bizonyítékok esetében a beavatkozó felek által a közigazgatási eljárásban tett, alá nem támasztott nyilatkozatokról van szó. A második részben a felperes úgy véli, hogy a Bizottság nem kellően indokolta meg határozatát.

a) Az 1/2003 rendelet 2. cikkének megsértésére és a bizonyítékok elégtelenségére alapított, első részből

- 160 A felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság a leányvállalataival szemben kiszabott bírság megfizetéséért való egyetemleges felelősségének megállapításakor kizárólag a beavatkozó felek által tett nyilatkozatokra támaszkodott, annak ellenére, hogy e nyilatkozatok szerinte nem pontosak, nem egybehangzóak, és nem megbízhatóak.
- 161 Közelebbről a felperes azzal érvel, hogy a beavatkozó felek nyilatkozatait semmilyen bizonyíték nem támasztja alá, és hogy a Bizottság azokat kritikus megközelítés nélkül használta fel. Megjegyzi továbbá, hogy a Bizottság szándékosan figyelmen kívül hagyta a felperes által a beavatkozó felek információinak megcáfolása érdekében szolgáltatott bizonyítékokat. Ezenkívül a felperes azt állítja, hogy a beavatkozó feleknek a Bizottság által alapul vett nyilatkozatai ellentmondanak a beavatkozó felek által korábban tett nyilatkozatoknak, valamint a kifogásközlést megelőzően a Bizottsághoz benyújtott bizonyítékoknak. A Bizottság így megsértette a beavatkozó felek által szolgáltatott dokumentumok alapos és pártatlan vizsgálatára vonatkozó kötelezettségét.
- 162 A Bizottság és a beavatkozó felek vitatják ezen érveket.
- 163 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozatban a leányvállalataival szemben kiszabott bírság megfizetéséért való egyetemleges felelősségével kapcsolatban szereplő megállapításokat nem támasztja alá elegendő megbízható bizonyíték. A felperes itt lényegében megismétli az első jogalap keretében előadott érvek többségét, és ezen érveket el kell utasítani ugyanazon okokból, mint amelyek az említett jogalap keretében kifejtésre kerültek.
- 164 Elsősorban a felperes azt állítja, hogy a Bizottság szó szerint, kritikus vizsgálat nélkül átvette a beavatkozó felek nyilatkozatait azzal kapcsolatban, hogy a felperes jogosult volt a Prysmian ügyvezető testületét kinevezni, illetve a PIA tisztségviselőinek a stratégiai bizottságban való részvételével, a felperes ipari tulajdonosként tanúsított magatartásával, valamint a PIA tisztségviselőit megillető delegált jogkörökkel kapcsolatban.
- 165 Márpedig először is az ügyvezető testületek kinevezésére vonatkozó jogkört illetően rá kell mutatni arra, hogy a Bizottság nem csupán a Prysmian nyilatkozataira alapította megállapításait, hanem a felperes által nyújtott információkra és a társaság alapszabályára is, amint ez a megtámadott határozat (762) preambulumbekkezdéséből és ugyanezen határozat 1138–1141. lábjegyzetéből is kitűnik. Egyébiránt, amennyiben a felperes ismét arra hivatkozik, hogy az első ügyvezető testületet a Prysmian

elnök-vezérigazgatójaként B. választotta ki, nem pedig maga a felperes, meg kell állapítani, hogy – amint a fenti 100. pontban megállapításra került – ezen állítást nem támasztja alá semmilyen, a felperes által benyújtott bizonyíték.

- 166 Továbbá a felperesnek a stratégiai bizottságban való részvételét illetően a megtámadott határozat (763) preambulumbekkezdéséből és 1148–1153. lábjegyzetéből kitűnik, hogy a Bizottság a megállapításainak alátámasztása érdekében a PIA tisztségviselői és a Prysmian elnök-vezérigazgatója közötti elektronikus levélváltásokra, valamint e bizottság üléseinek napirendjére és az ügyvezető testület üléseiről készült jegyzőkönyvekre hivatkozott. A Bizottság az említett bizottság tekintetében tett megállapításainak alátámasztása érdekében ennél fogva nem kizárólag a beavatkozó felek nyilatkozatait vette figyelembe, amint azt a felperes állítja. Egyébiránt – amint a fenti 115. pontban kiemelésre került – e bizottság 2008. július 16-i ülésének napirendje nyilvánvalóvá teszi, hogy az említett bizottság üzleti stratégiai kérdéseket, többek között a Brazíliában, Kínában, Tunéziában, Olaszországban és Oroszországban való befektetésekre vonatkozó kérdéseket vitatott meg, aminek ellentmond a felperes azon állítása, miszerint az érintett bizottság a Prysmian stratégiai döntéshozatalával összefüggésben semmilyen szerepet nem játszott.
- 167 Ezenkívül, ami azon megállapítást illeti, hogy a felperes előnyben részesítette a csoporton belüli keresztértékesítést, a Bizottság e megállapítást – amint a megtámadott határozat (771) preambulumbekkezdésében kifejti – az O. és B. között 2007. december 20-án történt elektronikus levélváltásra, O. 2008. január 2-i elektronikus levelére és S. 2008. január 30-i elektronikus levelére támaszkodva teszi. Ennél fogva azon állítást, miszerint e megállapítás kizárólag a beavatkozó felek nyilatkozatain alapul, el kell utasítani.
- 168 Végül a PIA tisztségviselőinek delegált jogköreit illetően a fenti 112–114. pontból kitűnik, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban – nevezetesen az említett határozat 1142–1145. lábjegyzetében – hivatkozott bizonyíték a Prysmian ügyvezető testületének 2005. december 15-i üléséről készült jegyzőkönyv. Ennél fogva a felperes állításával ellentétben a Bizottság a megállapításait nem csupán a beavatkozó felek nyilatkozataira alapozta. Egyebekben a Bizottság állításait megerősítik a keresetlevél mellékletei is, amelyek nyilvánvalóvá teszik, hogy az ügyvezetőknek delegált jogkörök értelmében a PIA tisztségviselői részt vettek a Prysmian napi ügyvezetésében. Közelebbről döntöttek egy katarai fióktelep létrehozására vonatkozó engedély iránti kérelemről, a leányvállalatok ügyvezető testületeibe történő kinevezésekről és foglalkoztatási kérdésekről.
- 169 A fentiekből kitűnik, hogy a felperes állításával ellentétben a Bizottság által tett megállapítások nem kizárólag a beavatkozó felek által tett nyilatkozatokon alapulnak.
- 170 Másodsorban, amennyiben a felperes azzal érvel, hogy a beavatkozó felek nyilatkozatai ellentmondásokat tartalmaznak, és hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyta az általa a közigazgatási eljárásban benyújtott bizonyítékokat, elegendő megállapítani, hogy a felperes nem jelöli meg, hogy pontosan mely nyilatkozatokról, illetve mely bizonyítékokról van szó, így a felperes által e tekintetben tett állításokat el kell utasítani.
- 171 A második jogalap első részét tehát el kell utasítani.

b) Az indokolási kötelezettség megsértésére alapított, második részből

- 172 A felperes szerint a Bizottság megsértette az EUMSZ 296. cikk értelmében őt terhelő indokolási kötelezettséget. Különösen azt kifogásolja, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyta a felperes által a közigazgatási eljárásban benyújtott részletes információkat, és nem támasztotta alá kellően a megállapításait, különösen a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelemnek az eredeti nyilvános ajánlat időpontját megelőző időszakra való alkalmazását illetően, azon megállapítást

illetően, hogy a felperes a jogsértés teljes időszaka alatt ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt a Prysmian-csoportra, valamint a felperes azon érvét illetően, miszerint a felperesnek a Prysmianon belüli szerepe egy egyszerű pénzügyi befektető szerepének felelt meg.

- 173 A Bizottság és a beavatkozó felek vitatják ezen állításokat.
- 174 Az EUMSZ 296. cikk értelmében a jogi aktusoknak, ideértve a határozatokat is, indokolást kell tartalmazniuk.
- 175 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 296. cikkben előírt indokolásnak a kérdéses aktus jellegéhez kell igazodnia, és abból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie az aktust kibocsátó intézmény érvelésének oly módon, hogy az érdekelt megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, a hatáskörrel rendelkező bíróság pedig gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét (lásd: 2011. szeptember 29-i Elf Aquitaine kontra Bizottság ítélet, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 147. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 176 Ily módon az egyedi határozatokat illetően az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az ilyen határozatok indokolására vonatkozó kötelezettség célja – a bírósági felülvizsgálat lehetővé tételén kívül – az érintett részére elegendő tájékoztatás biztosítása annak eldöntéséhez, hogy a határozat adott esetben szenved-e valamely, az érvényességének vitatását lehetővé tevő hibában. Emlékeztetni kell azonban arra, hogy az EUMSZ 296. cikkben előírt indokolási kötelezettség olyan lényeges eljárási szabálynak minősül, amelyet meg kell különböztetni az indokolás megalapozottságának kérdésétől, amely a vitatott jogi aktus érdemi jogszerűségére vonatkozik (lásd: 2011. szeptember 29-i Elf Aquitaine kontra Bizottság ítélet, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 146. és 148. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az ezen aktus megalapozottságának vitatását célzó kifogások és érvek ennél fogva az indokolás hiányára vagy elégtelenségére alapított jogalap keretében hatástalanok (lásd ebben az értelemben: 2001. március 22-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, C-17/99, EU:C:2001:178, 35–38. pont; 2005. június 15-i Corsica Ferries France kontra Bizottság ítélet, T-349/03, EU:T:2005:221, 52. és 59. pont).
- 177 A jelen ügyben a felperes állításával ellentétben a megtámadott határozat indokolása elegendő ahhoz, hogy lehetővé tegye számára azon indokok megismerését, amelyek alapján a Bizottság megállapította a felperesnek a leányvállalataival szemben kiszabott bírság megfizetéséért való egyetemleges felelősségét a szóban forgó kartellben való közvetlen részvétele miatt, és ahhoz is elegendő, hogy lehetővé tegye a Törvényszék számára felülvizsgálati jogkörének gyakorlását.
- 178 Ugyanis először is a Bizottság azon döntését illetően, hogy az eredeti nyilvános ajánlat időpontját megelőző időszak vonatkozásában alkalmazza a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelmet, a megtámadott határozat (748)–(754) preambulumbekkezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság kifejtette, hogy a felperes által, hogy közvetetten ellenőrizte a Prysmian részvényeihez fűződő szavazati jogok összességét, olyan helyzetbe került, mintha ez utóbbi társaság egyetlen és kizárólagos tulajdonosa lenne. Ezenkívül a Bizottság különösen az említett határozat (751)–(753) preambulumbekkezdésében kifejtette, hogy az Apollo és a Prysmian igazgatósága által eszközölt befektetések pusztán passzívak voltak, és együtt jártak azzal, hogy le kellett mondaniuk a Prysmian részvényeihez fűződő szavazati jogok gyakorlásáról a felperes javára. Ez alapján a Bizottság az e határozat (697)–(702) preambulumbekkezdésében idézett ítélkezési gyakorlatra tekintettel úgy ítélte meg, hogy helyesen jár el, ha megállapítja a felperes egyetemleges felelősségét a leányvállalataival szemben kiszabott bírság megfizetéséért.
- 179 Továbbá azon megállapítást illetően, miszerint a felperes a 2005. július 29-től 2009. január 28-ig tartó időszakban meghatározó befolyást gyakorolt a beavatkozó felekre, a Bizottság azon következtetését, miszerint a felperes ilyen befolyást gyakorolt, az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően objektív tényezőkre támaszkodva fejtette ki, a felperes és a beavatkozó felek közötti gazdasági, szervezeti és jogi kapcsolatokra tekintettel. A Bizottság e tényezőket a megtámadott határozat

(758)–(771) preambulumbekkezdésében egyedileg és részletesen leírta, és az említett határozat (772)–(781) preambulumbekkezdésében együttesen mérlegelte. Ezenkívül a Bizottság nevezetesen e határozat (773)–(778) preambulumbekkezdésében e végső mérlegelés keretében válaszolt a felperes által előadott fő érvekre. Végül rá kell mutatni arra, hogy a felperes állításával ellentétben a Bizottság magyarázatai nem csupán az eredeti nyilvános ajánlat időpontját megelőző időszakot, hanem az említett időpontot követő időszakot is érintették, amint ezt az ugyanezen határozat (766)–(770) preambulumbekkezdésében vizsgált intézkedések is bizonyítják.

- 180 Végül azon megállapítást illetően, miszerint a felperes a Prysmian-csoporttal szemben nem egyszerű pénzügyi befektetőként járt el, a Bizottság egyértelmű választ adott a felperesnek különösen a megtámadott határozat (779) preambulumbekkezdésében, amelyben azt állítja, hogy a szavazati jogoknak a leányvállalat üzleti magatartását érintő stratégiai döntések – úgymint a felső vezetés kijelölése, valamint a gazdálkodási és vállalatvezetési tervek jóváhagyása – esetén való gyakorlása azt tanúsítja, hogy a felperes nem egyszerű ideiglenes pénzügyi befektetőként járt el, hanem egyértelműen meghatározó befolyást gyakorolt.
- 181 Ebből következik, hogy a Bizottság teljesítette az EUMSZ 296. cikk alapján őt terhelő indokolási kötelezettséget mind a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelem alkalmazását, mind pedig annak megállapítását illetően, hogy a felperes a jogsértés teljes időszakában meghatározó befolyást gyakorolt a beavatkozó felekre. A Bizottság hasonlóképpen kifejtette azt is, hogy a felperes a Prysmian-csoport vonatkozásában miért nem tekinthető egyszerű pénzügyi befektetőnek.
- 182 Tehát a második jogalap második részét, valamint az említett jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

3. Az EUMSZ 101. cikk és az 1/2003 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének megsértésére, valamint a személyes felelősség elvének és az ártatlanság vélelmének megsértésére alapított, harmadik jogalapról

- 183 A felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat sérti az alapvető jogait.
- 184 Közelebbről a felperes egyrészt úgy véli, hogy az, hogy a Bizottság az eredeti nyilvános ajánlat időpontját megelőző időszakra alkalmazta a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelmet, sérti az ártatlanság vélelmének elvét, valamint az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én aláírt egyezmény 6. cikkének (2) bekezdését és az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 48. cikkének (1) bekezdését. Hozzáteszi, hogy a Bizottság egyáltalán nem veszi figyelembe a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelem megdöntése érdekében általa benyújtott bizonyítékokat.
- 185 Másrészt a felperes szerint az, hogy a Bizottság a felperes anyavállalat minősége miatt megállapította annak a leányvállalataival szemben kiszabott bírság megfizetéséért való egyetemleges felelősségét, sérti a személyes felelősség elvét, mivel sem a felperes, sem az említett leányvállalatokon belüli képviselői nem vettek részt az EUMSZ 101. cikk említett megsértésében.
- 186 A Bizottság és a beavatkozó felek vitatják ezen érveket.
- 187 Elsősorban a személyes felelősség elvét és az ártatlanság vélelmének elvét illetően rá kell mutatni arra, hogy az uniós bíróság több alkalommal is kimondta, hogy a Bizottság nem hagyja figyelmen kívül az említett elveket akkor, amikor a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelmet alkalmazza.
- 188 Emlékeztetni kell ugyanis először is arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint azon tény, hogy egy csoport anyavállalata, amely a leányvállalataira meghatározó befolyást gyakorol, az ez utóbbiak által elkövetett versenyjogi jogsértésekért egyetemlegesen felelősségre vonható, egyáltalán nem jelenti a

személyes felelősség elvének megsértését, hanem éppen ellenkezőleg ennek az elvnek a kifejeződése. Az anyavállalat és a meghatározó befolyása alatt álló leányvállalatok ugyanis együttesen az uniós versenyjog értelmében egyetlen vállalkozást alkotnak, amely vállalkozásért felelősséggel tartoznak, és ha e vállalkozás szándékosan vagy gondatlanságból megsérti a versenyszabályokat, ez a csoport szerkezetébe tartozó valamennyi jogi személynek kiváltja a személyes és egyetemleges felelősségét (lásd: 2012. szeptember 27-i Nynäs Petroleum és Nynas Belgium kontra Bizottság ítélet, T-347/06, EU:T:2012:480, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd továbbá ebben az értelemben: Kokott főtanácsnok Akzo Nobel és társai kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványa, C-97/08 P, EU:C:2009:262, 97. pont).

- 189 Továbbá az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelem nem sérti az ártatlanság vélelmének elvét, mivel egyrészt nem eredményezi e társaságok egyike vagy másika bűnösségének vélelmét (lásd: 2017. január 26-i Villeroy & Boch kontra Bizottság ítélet, C-625/13 P, EU:C:2017:52, 149. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), másrészt a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelem megdönthető (lásd: 2014. június 19-i FLS Plast kontra Bizottság ítélet, C-243/12 P, EU:C:2014:2006, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 190 Végül elegendő hozzátenni azt, hogy a felperes állításával ellentétben az a tény, hogy a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelem megdöntéséhez szükséges ellenbizonyítékot nehéz előterjeszteni, a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint önmagában nem jelenti azt, hogy e vélelem valójában megdönthetetlen lenne (lásd ebben az értelemben: 2016. június 16-i Evonik Degussa és AlzChem kontra Bizottság ítélet, C-155/14 P, EU:C:2016:446, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 191 Ebből következik, hogy a felperes azon érvét, miszerint a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelem összeegyeztethetetlen az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezményben, valamint a Chartában rögzített személyes felelősség elvével és az ártatlanság vélelmének elvével, el kell utasítani.
- 192 Másodsorban a felperes azon állítása, miszerint sem ő, sem a képviselői nem vettek részt a szóban forgó kartellben, a fenti 188. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel nem fogadható el.
- 193 Harmadsorban a felperes azon érvét illetően, miszerint a Bizottság nem szolgáltat elegendő indokkal annak megállapításakor, hogy a felperes nem döntötte meg a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelmét, meg kell állapítani, hogy ezen érv a második jogalap keretében már megvizsgálásra került, és azt ugyanazon okokból el kell utasítani.
- 194 Ebből következik, hogy a felperes állításával ellentétben azon tény, hogy a Bizottság a felperes anyavállalat minősége miatt megállapította annak a leányvállalataival szemben kiszabott bírság megfizetéséért való egyetemleges felelősségét, a felperes által a jelen jogalap keretében hivatkozott értelemben nem sérti a személyes felelősség elvét és az ártatlanság vélelmének elvét.
- 195 A harmadik jogalapot tehát el kell utasítani.

4. Az EUMSZ 101. cikknek és az 1/2003 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a megsértésére, valamint nyilvánvaló mérlegelési hibára, továbbá a jogbiztonság elvének és a büntetések személyhez kötöttsége elvének megsértésére alapított, negyedik jogalapról

- 196 A felperes lényegében azt állítja, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, továbbá megsértette a jogbiztonság elvét és a büntetések személyhez kötöttségének elvét, amikor nem határozta meg az egyetemleges adóstársak által fizetendő bírság belső jogviszonyukban történő megoszlását, és csupán az egyetemleges kötelezettségük megállapítására szorítkozott. A felperes szerint

ezen arányt nem kell meghatározni akkor, ha a társaságok a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában ugyanazon vállalatcsoportba tartoznak. Akkor viszont, ha az e társaságok által alkotott gazdasági egység már nem létezik – amint a jelen ügyben sem –, a Bizottság köteles ezen arányt az említett határozatban meghatározni.

197 A Bizottság vitatja ezen érveket.

198 A felperes lényegében azzal érvel, hogy mivel a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában már nem alkotott egyetlen gazdasági egységet a beavatkozó felekkel, a Bizottság köteles lett volna meghatározni azt, hogy hogyan oszlik meg a belső jogviszonyokban az általuk külön-külön fizetendő bírság.

199 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a bírság megfizetésére vonatkozó egyetemleges felelősség uniós jogi fogalma – mivel e fogalom a vállalkozás fogalmának csupán *ipso iure* megnyilvánulása – kizárólag a vállalkozásra vonatkozik, nem pedig az azt alkotó társaságokra (lásd: 2017. január 26-i Villeroy & Boch kontra Bizottság ítélet, C-625/13 P, EU:C:2017:52, 150. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

200 Jóllehet az 1/2003 rendelet 23. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy a Bizottság a bírságot egyetemlegesen több társasággal szemben is kiszabhatja, amennyiben ugyanazon vállalkozás részét képezték, sem e rendelkezés szövege, sem az egyetemlegesség mechanizmusának célkitűzése nem enged arra következtetni, hogy ez a szankcionálási jogkör a külső egyetemlegességi jogviszony meghatározásán felül kiterjedne az egyetemleges adóstársak által megfizetendő bírság belső jogviszonyokban történő megosztásának meghatározására is (lásd: 2017. január 26-i Villeroy & Boch kontra Bizottság ítélet, C-625/13 P, EU:C:2017:52, 151. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

201 Ellenkezőleg, az egyetemlegesség mechanizmusának célkitűzése abban áll, hogy a Bizottság rendelkezésére álló, a versenyjogi jogsértések miatt kiszabott bírságok behajtása iránti eljárás hatékonyságának elősegítésére szolgáló kiegészítő jogi eszközt képezzen, mivel ez a mechanizmus a Bizottság – mint az ezen bírságokkal létrejött adósság hitelezője – szempontjából csökkenti a fizetéseképtelenség veszélyét, ami hozzájárul a versenyjog által általában követett elrettentési cél eléréséhez (lásd: 2017. január 26-i Villeroy & Boch kontra Bizottság ítélet, C-625/13 P, EU:C:2017:52, 152. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

202 Márpedig e bírságok részarányának az egyetemleges adóstársak között fennálló belső jogviszonyban való meghatározása nem irányul erre a kettős célkitűzésre. Ugyanis itt olyan jogvitáról van szó, amely egy későbbi szakaszban merül fel, és amelyben főszabály szerint a Bizottság már nem érdekelt, mivel a bírság teljes összegét már egy vagy több adóstárs megfizette a részére (lásd: 2017. január 26-i Villeroy & Boch kontra Bizottság ítélet, C-625/13 P, EU:C:2017:52, 153. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

203 A jelen ügyben a fenti 199–202. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel elegendő megállapítani, hogy a Bizottság nem volt köteles meghatározni a felperes és a beavatkozó felek közötti belső jogviszonyban a bírság részarányát. A Bizottság ugyanis, mivel – amint az első jogalap keretében elvégzett vizsgálatból kitűnik – helyesen állapította meg azt, hogy a felperes és a beavatkozó felek a jogsértés teljes időszakában a versenyjog értelmében vett egyetlen vállalkozásnak minősültek, szorítkozhatott arra, hogy csupán az e társaságok által egyetemlegesen fizetendő bírság összegét határozza meg.

204 Egyébiránt a felperes azon érve, miszerint a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában a beavatkozó felek már nem alkottak vele együtt egyetlen gazdasági egységet, nem kérdőjelezheti meg a fenti 203. pontban levont következtetést.

- 205 Egyrészt rá kell mutatni arra, hogy a szóban forgó érv elfogadása ellentétes lenne magával az egyetemleges felelősség fogalmával. E tekintetben meg kell állapítani, hogy az egyetemlegesség mechanizmusa fogalmilag magában foglalja azt, hogy a Bizottság fordulhat vagy az anyavállalathoz, vagy a leányvállalathoz, anélkül hogy a felperes által hivatkozott értelemben meg kellene határoznia részarányokat. Amint azt ugyanis a Bíróság már kimondta, nincs „elsőbbségi sorrend” azzal kapcsolatban, hogy a Bizottság e társaságok közül egyikkel vagy másikkal szemben szabjon ki bírságot (lásd: 2013. július 18-i Dow Chemical és társai kontra Bizottság ítélet, C-499/11 P, EU:C:2013:482, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 206 Másrészt meg kell állapítani, hogy egy ilyen érv elfogadása alkalmas lenne arra, hogy sértse az egyetemlegesség mechanizmusának célkitűzését, amely a fenti 201. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint abban áll, hogy a Bizottság rendelkezésére álljon olyan kiegészítő jogi eszköz, amely elősegíti mind a kiszabott bírságok behajtásának hatékonyságát, mind pedig a versenyjog által általában követett elrettentési cél elérését.
- 207 A fentiekre tekintettel az alapos vizsgálatot követően meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem követett el hibát, és nem sértette meg a jogbiztonság elvét és a büntetések személyhez kötöttségének elvét sem, amikor nem határozta meg a felperes és a beavatkozó felek közötti belső jogviszonyban a bírság részarányát.
- 208 A negyedik jogalapot tehát el kell utasítani.

5. A védelemhez való jog megsértésére alapított, ötödik jogalapról

- 209 A felperes szerint a Bizottság a közigazgatási eljárásban megsértette a védelemhez való jogát. Ezen ötödik jogalap három részből áll, amelyek közül az első azon alapul, hogy a Bizottság nem biztosította számára a védekezése szempontjából lényeges dokumentumokba való betekintést, másodsor, hogy a Bizottság jogellenesen késleltette a más lényeges dokumentumokba való betekintést, harmadszor pedig, hogy az eljárás túlzott időtartama hátrányosan érintette a védekezésre való képességét.

a) Az arra alapított első részből, hogy a Bizottság nem biztosította a felperes számára a védekezése szempontjából lényeges dokumentumokba való betekintést

- 210 A felperes előadja, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság a felperes kartellért való felelősségének megállapításakor több olyan terhelő bizonyítékra is támaszkodott, amelyeket nem közöltek vele. Közelebbről azon dokumentumról van szó, amely a PIA tisztségviselői delegált jogköreinek terjedelmére vonatkozóan tartalmaz bizonyítékot, valamint azon dokumentumokról, amelyek a díjazási bizottság és a belső ellenőrzési bizottság szerepére vonatkozóan tartalmazznak bizonyítékot.
- 211 A Bizottság vitatja ezen érveket.
- 212 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a védelemhez való jog tiszteletben tartása az uniós jog által biztosított, a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontjában rögzített alapvető jog, amely a védelemhez való jog tiszteletben tartását minden eljárásban megköveteli (lásd: 2014. december 17-i Pilkington Group és társai kontra Bizottság ítélet, T-72/09, nem tették közzé, EU:T:2014:1094, 232. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 213 A védelemhez való jog tiszteletben tartása megköveteli, hogy az érintett vállalkozásnak a közigazgatási eljárásban alkalmat biztosítsanak arra, hogy érdemben ismertesse álláspontját a Bizottság által felhozott tények és körülmények fennállásával és relevanciájával, valamint azon iratokkal kapcsolatban,

amelyekre a Bizottság a Szerződés állítólagos megsértését alapítja (2004. január 7-i Aalborg Portland és társai kontra Bizottság ítélet, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P és C-219/00 P, EU:C:2004:6, 66. pont).

- 214 Ebben az értelemben az 1/2003 rendelet 27. cikkének (1) bekezdése előírja egyrészt azt, hogy a Bizottság az általa lefolytatott eljárás alá vont vállalkozásoknak és vállalkozások társulásainak lehetőséget nyújt arra, hogy meghallgassák őket a Bizottság által kifogásolt kérdésekkel kapcsolatban, másrészt pedig azt, hogy a Bizottság csak olyan kifogásokra alapozhatja határozatát, amelyekre az érintett felek megtehették észrevételeiket.
- 215 Egyébiránt az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely dokumentum közlésének elmulasztása csak abban az esetben sérti a védelemhez való jogot, ha az érintett vállalkozás bizonyítja egyrészt, hogy a Bizottság e dokumentummal támasztotta alá a jogsértés fennállásával kapcsolatos kifogását, másrészt pedig azt, hogy e kifogás megalapozottsága csak az említett dokumentumra történő hivatkozással bizonyítható. Ha léteznek egyéb olyan okirati bizonyítékok, amelyekről a felek a közigazgatási eljárás során tudomást szereztek, és amelyek a Bizottság következtetéseit kifejezetten alátámasztják, a nem közölt terhelő bizonyítéknak minősülő dokumentum figyelmen kívül hagyása nem érinti a vitatott határozatban felhozott kifogások megalapozottságát. Az érintett vállalkozás kötelezettsége tehát annak bizonyítása, hogy azon következtetés, amelyre a Bizottság a határozatában jutott, eltérő lett volna, ha terhelő bizonyítékként figyelmen kívül kellene hagyni azt a nem közölt dokumentumot, amelyre a Bizottság e vállalkozással szemben támaszkodott (lásd: 2015. szeptember 9-i Toshiba kontra Bizottság ítélet, T-104/13, EU:T:2015:610, 129. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 216 A jelen ügyben, amennyiben a felperes arra hivatkozik, hogy nem kapta meg a Bizottságtól sem a PIA tisztségviselőire delegált jogkörök terjedelmére vonatkozó dokumentumot, sem a díjazási bizottságra és a belső ellenőrzési bizottságra vonatkozó dokumentumokat, a Bizottsághoz hasonlóan meg kell állapítani, hogy ezen állítás nélkülözi a ténybeli alapot.
- 217 Mindenekelőtt, amint a Bizottság kifejti, anélkül hogy ezt a felperes vitatná, a PIA tisztségviselőire delegált jogkörök terjedelmére vonatkozó dokumentumot 2012. március 27-én közzétették a felperessel, aki betekintést kapott az említett dokumentum bizalmas és nem bizalmas változatába is.
- 218 Továbbá a díjazási bizottságra vonatkozó dokumentumot illetően rá kell mutatni arra, hogy a beavatkozó felek által a kifogásközlésre adott válasz bizalmas változatáról van szó. 2012. január 4-én és március 12-én, valamint 2013. szeptember 11-én a felperes betekintett e válasz nem bizalmas változatába, amelyben szerepeltek a Bizottság által a megtámadott határozatban a felperes vonatkozásában említett körülmények.
- 219 Végül, ami a belső ellenőrzési bizottságra vonatkozó dokumentumot illeti, e dokumentum azonos a beavatkozó felek által a 2009. október 20-i tájékoztatáskérésre adott válasz 15. mellékletében szereplő dokumentummal, amelybe a felperes többek között 2012. január 26-án betekinthezett.
- 220 Ebből következik, hogy a Bizottság nem tagadta meg a felperes által a keresetlevélben megjelölt dokumentumokba való betekintést, ennél fogva eleget tett a fenti 215. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében őt terhelő kötelezettségeknek.
- 221 Egyebekben a felperes azt állítja, hogy nem tekinthetett bele az ügyirat más dokumentumaiba, mint a [bizalmas] és a [bizalmas] dokumentumba sem. Márpedig, mivel a felperes ezen állítást a Törvényszék előtt első alkalommal a válasz szakaszában fogalmazta meg, és mivel az nem alapul az eljárás során felmerült körülményeken, azt mint elfogadhatatlant el kell utasítani. Mindenesetre rá kell mutatni arra, hogy – amint a Bizottság is megjegyzi – a [bizalmas] dokumentumot 2011. szeptember 8-án megküldték a felperesnek, a [bizalmas] dokumentum pedig csupán olyan információkat tartalmaz, amelyek nyilvánosan is hozzáférhetőek, amint ezt a megtámadott határozat 1127. lábjegyzete is bizonyítja.

222 Az ötödik jogalap első részét tehát el kell utasítani.

b) Az arra alapított második részről, hogy a Bizottság jogellenesen késleltette a felperes védekezése szempontjából lényeges más dokumentumokba való betekintést

223 A felperes mindenekelőtt azt állítja, hogy a Bizottság csak a vizsgálat igen kései szakaszában, azaz 2013. május 17-én közölte vele a védekezése szempontjából lényeges információkat, így nem volt abban a helyzetben, hogy megfelelően gyakorolni tudja a védelemhez való jogát. Ezen, részben terhelő, részben mentő információk először is a stratégiai bizottság szerepének meghatározását érintő bizonyítékokra, másodsor a díjazási bizottságra és a belső ellenőrzési bizottságra vonatkozó bizonyítékokra, harmadszor a havi üléseken megvizsgált kérdésekre vonatkozó bizonyítékokra, negyedszer pedig a Bizottság azon állítását alátámasztó bizonyítékokra vonatkoztak, miszerint a felperes ipari tulajdonoshoz hasonlóan viselkedett.

224 Továbbá a felperes azt állítja, hogy ezen információk késedelmes megküldése nem orvosolta a védelemhez való jogának sérelmét, mivel a felperes sem a kifogásközlésre adott válaszában megfogalmazásakor, sem a 2012. júniusában tartott meghallgatáson nem rendelkezett ezen információkkal. Ráadásul a felperes szerint, amennyiben egy korábbi szakaszban lehetősége lett volna ismertetni a bizonyítékokkal kapcsolatos álláspontját, a Bizottság e bizonyítékokat helyesebben tudta volna figyelembe venni.

225 Egyébiránt a felperes azt állítja, hogy a Bizottság azon indokolása, miszerint az ezen információkhoz való késedelmes hozzáférést igazolta az, hogy a bizonyítékok közlését megelőzően meg kellett állapítani a megalapozottságukat, nem megalapozott. A felperes rámutat arra, hogy a releváns bizonyítékok jelentős része több mint egy évvel azelőtt a Bizottság rendelkezésére állt.

226 Végül a felperes azt kéri, hogy a Törvényszék kötelezze a Bizottságot arra, hogy a Törvényszék 1991. május 2-i eljárási szabályzata 64. cikke (4) bekezdésének megfelelően nyújtsa be a Bizottság által 2012. március 1-je és 2013. május 17. között ezen intézményen belül közzétett valamennyi releváns dokumentumot azok zárt tárgyaláson történő vizsgálata érdekében, különösen a jogi szolgálattal és a meghallgatási tisztviselővel folytatott levélváltást, valamint az ügyel megbízott csoport üléseiről készült jelentést, illetve a csoportnak adott belső írásbeli utasításokat.

227 A Bizottság vitatja ezen érveket.

228 A felperes lényegében azt állítja, hogy a Bizottság késedelmesen biztosított számára betekintést a védekezése szempontjából lényeges dokumentumokba.

229 A fenti 213. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint a védelemhez való jog tiszteletben tartása lényegében megköveteli, hogy az érintett vállalkozásnak a közigazgatási eljárásban alkalmat biztosítsanak arra, hogy érdemben ismertesse álláspontját a felhozott tények és körülmények fennállásával és relevanciájával kapcsolatban.

230 A jelen ügyben rá kell mutatni arra, hogy a jelen rész keretében a felperes nem arra hivatkozik – az első résszel ellentétben –, hogy nem tekinthetett be a Bizottság által a megtámadott határozatban vele szemben felhozott kifogásokkal szembeni védekezése szempontjából lényeges dokumentumokba, hanem kizárólag azt kifogásolja, hogy a Bizottság e dokumentumokat késedelmesen küldte meg.

231 Ugyanakkor elsősorban rá kell mutatni először is arra, hogy a felperes által hivatkozott dokumentumokat 2013. május 17-én, azaz körülbelül tíz hónappal a megtámadott határozat meghozatalát megelőzően megküldték neki. E körülmények között a felperes nem hivatkozhat érvényesen arra, hogy azért nem volt lehetősége e bizonyítékokkal kapcsolatban észrevételeket tenni, mert nem állt a rendelkezésére az azok vizsgálatához szükséges kellő idő. Továbbá meg kell állapítani,

hogy a felperes e dokumentumokkal kapcsolatban ténylegesen kifejtette álláspontját, és pedig konkrétan 2013. június 17-én, egy hónappal a megküldésüket követően, és a felperes beadványaiban semmi nem bizonyítja azt, hogy – amint a felperes állítja – a Bizottságnak nem volt elegendő ideje arra, hogy a felperes észrevételeit figyelembe vegye. Végül a felperes nem fejt ki, hogy pontosan milyen érveket tudott volna megfogalmazni akkor, ha az időhiány nem akadályozta volna meg ebben.

- 232 Másodsorban rá kell mutatni arra, hogy azon dokumentumok közül, amelyeket a felperes szerint késedelmesen közöltek vele, kettő a Bizottság azon megállapításait érinti, miszerint a felperes részt vett a Prysmian díjazási bizottságában és belső ellenőrzési bizottságában. Márpedig az első jogalap keretében a fenti 120–124. pontban elvégzett elemzésből kitűnik, hogy e két elemet a Bizottság nem használhatja fel azon állításának alátámasztására, miszerint a felperes a beavatkozó felekre meghatározó befolyást gyakorolt. E körülmények között a felperes azon kifogását, hogy az említett elemekre vonatkozó e két dokumentumot késedelmesen küldték meg neki, mint hatástalant el kell utasítani. Egyebekben a szóban forgó dokumentumok – azaz a Prysmian ügyvezető testületének jegyzőkönyvei és a havi jelentések – viszonylagos rövidegére tekintettel a felperes nem hivatkozhat arra, hogy nem volt ideje arra, hogy a Bizottság előtti védekezésének előkészítése érdekében azokat megvizsgálja.
- 233 Harmadsorban a felperes nem állíthatja érvényesen azt, hogy kizárólag a 2013. május 17-én közölt dokumentumok képezték a Bizottság érvelésének alapját. E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban tett megállapítások több más dokumentumon is alapulnak, amelyeket lényegében a 2011. június 30-i kifogásközlés elfogadását követően közöltek a felperessel.
- 234 Negyedsorban, még ha a felperes nem is tekinthetett bele e dokumentumokba a kifogásközlésre adott válaszában megfogalmazása érdekében, emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a kifogásközlés olyan előkészítő iratnak minősül, amelynek ténybeli és jogi megállapításai tisztán ideiglenes jellegűek (2013. december 5-i SNIA kontra Bizottság ítélet, C-448/11 P, nem tették közzé, EU:C:2013:801, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ennélfogva semmi nem akadályozza azt, hogy a kifogásközlésre válaszul kapott dokumentumokat a végleges határozatban később felhasználják, feltéve hogy az érintettnek lehetőséget adnak arra – amint a jelen ügyben is –, hogy azokkal kapcsolatban kifejtse álláspontját.
- 235 Az ötödik jogalap második részét ennélfogva mint részben hatástalant és mint részben megalapozatlant el kell utasítani. Végül a felperes által javasolt pervezető intézkedést illetően elegendő rámutatni arra, hogy a felperes nem fejt ki, hogy egy ilyen intézkedés miért lenne alkalmas az érvelésének alátámasztására. E körülmények között a felperes kérelmének nem indokolt helyt adni.

c) A közigazgatási eljárás túlzott időtartamára alapított, harmadik részből

- 236 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság a közigazgatási eljárás túlzott időtartamára tekintettel megsértette a megfelelő ügyintézés elvét. E tekintetben többek között arra hivatkozik, hogy a vizsgálat több mint öt éven át, azaz 2009. január 9-től 2014. április 2-ig tartott. Hozzáteszi, hogy ezen időtartam kihatott a védekezésére, mivel a kifogásközlést csak 2011. június 30-án kapta meg, noha a GSCP V alap már 2010-ben átruházta a Prysmianban fennálló utolsó részesedését. A felperes úgy véli továbbá, hogy abban az esetben, ha a közigazgatási eljárás túlzott időtartama nem indokolná a megtámadott határozat megsemmisítését, a Törvényszéknek méltányosságból mindazonáltal csökkentenie kell a vele szemben kiszabott bírság összegét.
- 237 A Bizottság vitatja ezen érveket.

- 238 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az észszerű határidőnek a versenypolitika területén a közigazgatási eljárások lefolytatása során való tiszteletben tartása uniós jogi alapelvet képez, amelynek betartását az uniós bíróságok biztosítják (lásd: 2012. december 19-i Heineken Nederland és Heineken kontra Bizottság ítélet, C-452/11 P, nem tették közzé, EU:C:2012:829, 97. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 239 A közigazgatási eljárás észszerű határidejére vonatkozó elvet megerősítette a Charta 41. cikkének (1) bekezdése, amely szerint „[m]indenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit az Unió intézményei, szervei és hivatalai részrehajlás nélkül, tisztességes módon és észszerű határidőn belül intézzék” (lásd: 2012. június 5-i Imperial Chemical Industries kontra Bizottság ítélet, T-214/06, EU:T:2012:275, 284. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 240 Az eljárás egyes szakaszainak észszerű jellegét az egyes ügyekre jellemző körülmények, és különösen az ügy kontextusa, a felek által az eljárás során tanúsított magatartás, az ügynek a különböző érintett vállalkozások szempontjából fennálló tétje, valamint az ügy bonyolultsága alapján kell értékelni (lásd ebben az értelemben: 1999. április 20-i Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ítélet, T-305/94–T-307/94, T-313/94–T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 és T-335/94, EU:T:1999:80, 126. pont).
- 241 A Bíróság kimondta továbbá, hogy a Bizottság által követett versenypolitika területén lehetséges a közigazgatási eljárás két egymást követő – az eljárás saját belső logikájának megfelelő – szakaszának vizsgálata. A kifogásközléssel záruló első szakasz kezdete az az időpont, amikor a Bizottság az uniós jogalkotó által ráruházott hatáskörében eljárva olyan intézkedést tesz, amelyben kifogásolja a jogsértés elkövetését, és e szakasznak lehetővé kell tennie a Bizottság számára, hogy az eljárás alakulását illetően állást foglaljon. A második szakasz a kifogásközléstől a végleges határozat meghozataláig tart. E szakasznak lehetővé kell tennie a Bizottság számára, hogy a felrótt jogsértés tekintetében végleges határozatot hozzon (2006. szeptember 21-i Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied kontra Bizottság ítélet, C-105/04 P, EU:C:2006:592, 38. pont).
- 242 Egyébiránt az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy abban az esetben, ha az észszerű határidő elvének megsértése hatást gyakorolhatott az eljárás kimenetelére, e jogsértés a megtámadott határozat megsemmisítését vonhatja maga után (lásd ebben az értelemben: 2006. szeptember 21-i Technische Unie kontra Bizottság ítélet, C-113/04 P, EU:C:2006:593, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 243 Ki kell fejteni azonban, hogy a versenyszabályok alkalmazását illetően az észszerű határidő túllépése csak a jogsértést megállapító határozat megsemmisítését indokolhatja, amennyiben bizonyítást nyer, hogy az észszerű határidő elvének megsértése sértette az érintett vállalkozások védelemhez való jogát. E konkrét eseten kívül az észszerű határidőn belüli határozathozatal kötelezettségének megsértése nem érinti az 1/2003 rendelet alapján folytatott közigazgatási eljárás érvényességét (2006. szeptember 21-i Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied kontra Bizottság ítélet, C-105/04 P, EU:C:2006:592, 42. pont).
- 244 Végül, mivel a védelemhez való jog tiszteletben tartása, amely elv alapvető jellegét a Bíróság ítélkezési gyakorlata több ízben hangsúlyozta, a jelen üggyhez hasonló eljárások tekintetében alapvető fontosságú, el kell kerülni, hogy e jog orvosolhatatlanul sérüljön a vizsgálati szakasz túlzott időtartama miatt, továbbá hogy ez az időtartam megakadályozza az olyan magatartások fennállását cáfoló bizonyítást, amelyek megalapozhatják az érintett vállalkozások felelősségét. Ezért a védelemhez való jog gyakorlása esetleges akadályainak vizsgálata nem korlátozódhat arra a szakaszra, amikor ez a jog ténylegesen érvényesül, vagyis a közigazgatási eljárás második szakaszára. A védelemhez való jog hatékony érvényesülése esetleges gyengülésének forrására vonatkozó vizsgálatnak ezen eljárás egészére ki kell terjednie, figyelembe véve annak teljes időtartamát (lásd: 2006. szeptember 21-i Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied kontra Bizottság ítélet, C-105/04 P, EU:C:2006:592, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 245 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a közigazgatási eljárás első, vagyis azon szakaszát illetően, amely a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozatnak a beavatkozó felekkel 2009 januárjában történt közlésétől a kifogásközlés 2011 júniusában történt kézhezvételéig tartott, 29 hónap telt el. A közigazgatási eljárás második szakasza, amely a kifogásközlés kézhezvételétől a megtámadott határozat 2014 áprilisában történő meghozataláig terjedt, 33 hónapig tartott.
- 246 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a közigazgatási eljárás első szakaszának, illetve az említett eljárás második szakaszának időtartama nem túlzottan hosszú azon lépésekre tekintettel, amelyeket a Bizottságnak meg kellett tennie a vizsgálat kiegészítése és a megtámadott határozat meghozatala érdekében.
- 247 Ugyanis először is a Bizottsághoz hasonlóan rá kell mutatni arra, hogy a vizsgálat egy átfogó kartellre vonatkozott, amelynek összességében számos résztvevője volt, és amely kartell közel tíz évig tartott, és amely vizsgálat során a Bizottságnak jelentős mennyiségű bizonyítékot kellett az aktában naprakésszé tennie, ideértve a helyszíni vizsgálatok során összegyűjtött és az engedékenységi iránti kérelmet benyújtó felektől kapott összes bizonyítékot. Ráadásul az említett vizsgálat során a Bizottság az 1/2003 rendelet 18. cikke és az engedékenységi közlemény 12. pontja alapján tájékoztatás iránti kérelmeket küldött az érintett ágazatban tevékenykedő résztvevőkhöz.
- 248 Továbbá rá kell mutatni arra, hogy a bizonyítékok mennyisége arra vezette a Bizottságot, hogy az angol nyelvi változatában 287 oldalas határozatot fogadjon el, amelynek 1. melléklete tartalmazza a vizsgálati szakaszban összegyűjtött összes bizonyítékra való teljes hivatkozásokat, és hogy a kartell terjedelme és hatálya, valamint a nyelvi nehézségek is jelentősek. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozatnak 26 címzettje van, amelyek számos országból származnak, és amelyek jelentős része különböző jogi formában vett részt a kartellben, és amelyek a kartell időszakában és azt követően szerkezetátalakításon mentek keresztül. Ráadásul rá kell mutatni arra, hogy az angolul megszövegezett említett határozatot teljes egészében le kellett fordítani németre, franciára és olaszra.
- 249 Végül a jogvita fenti 3–10. pontban kifejtett előzményeiből kitűnik, hogy a közigazgatási eljárásban a Bizottság egy sor olyan intézkedést hozott, amelyek igazolják az említett eljárás egyes szakaszainak időtartamát, és amely intézkedéseknek a vizsgálat szempontjából megfelelő jellegét a felperes konkrétan nem kérdőjelezte meg.
- 250 Ennélfogva a közigazgatási eljárás két szakaszának időtartama észszerű volt ahhoz, hogy lehetővé tegye a Bizottság számára a bizonyítékok, valamint a vizsgálat által érintett felek által felhozott érvek alapos értékelését.
- 251 Ebből következik, hogy a felperes nem hivatkozhat érvényesen arra, hogy a Bizottság előtt folyó közigazgatási eljárás időtartama túlzottan hosszú volt, és hogy a Bizottság megsértette az észszerű határidő elvét.
- 252 Mindenesetre, még ha megállapításra is kerülne a közigazgatási eljárás teljes időtartamának esetleg túlzottan hosszú jellege és az észszerű határidő elvének megsértése, a fenti 242–244. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel e megállapítás önmagában nem lehet elegendő a megtámadott határozat semmisségének kimondásához.
- 253 E tekintetben a felperes azzal érvel, hogy a közigazgatási eljárás túlzottan hosszú jellege „kihatott a védekezésre való képességére”, különösen azért, mert – akkor, amikor őt arról tájékoztatták, hogy őt is vizsgálat alá vonják, azaz a kifogásközlés időpontjában, 2011. június 30-án – a felperes már átruházta a beavatkozó társaságokban fennálló utolsó részesedését, és ennélfogva csak korlátozott hozzáféréssel rendelkezett a befektetésével kapcsolatos bizonyítékokhoz. Márpedig e tekintetben elegendő emlékeztetni arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a valamennyi vállalkozásra és a vállalkozások társulásaira háruló általános gondossági kötelezettség értelmében a felperes köteles a tevékenységeinek nyomonkövethetőségét lehetővé tevő tényezőknek a könyveiben és archivált irataiban

történő gondos megőrzéséről gondoskodni, többek között annak érdekében, hogy esetleges bírósági vagy közigazgatási eljárások esetén a szükséges bizonyítékok a rendelkezésére álljanak (lásd ebben az értelemben: 2011. június 16-i Heineken Nederland és Heineken kontra Bizottság ítélet, T-240/07, EU:T:2011:284, 301. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E kötelezettség a 2012. június 27-i Bolloré kontra Bizottság ítélet (T-372/10, EU:T:2012:325, 152. pont) értelmében egy leányvállalat átruházása esetén is alkalmazandó.

- 254 A felperes azon kérelmét illetően, hogy a Törvényszék méltányosságból csökkentse a vele szemben kiszabott bírság összegét abban az esetben, ha a közigazgatási eljárás időtartama nem indokolná a megtámadott határozat megsemmisítését, úgy kell tekinteni, hogy e kérelmet a felperes az említett összeg csökkentése iránti kereseti kérelmeinek alátámasztására hozta fel, amelyek a lenti 261. pontban kerülnek megvizsgálásra.
- 255 Az ötödik jogalap harmadik részét, valamint az említett jogalapot teljes egészében el kell utasítani.
- 256 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, hogy a Bizottság olyan szabálytalanságokat követett el, amelyek indokolnák a megtámadott határozat felperest érintő részében történő megsemmisítését.
- 257 A felperes által megfogalmazott, megsemmisítés iránti kereseti kérelmeket ennél fogva el kell utasítani.

B. A felperessel szemben kiszabott bírság összegének csökkentése iránti kérelmekről

- 258 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék a Bizottság által az említett összeg kiszámítása során elkövetett hibákra tekintettel csökkentse a vele szemben kiszabott bírság összegét. Ugyanígy a felperes azt kéri, hogy a Törvényszék méltányosságból csökkentse ezen összeget abban az esetben, ha a közigazgatási eljárás időtartama nem indokolná a megtámadott határozat megsemmisítését. Végül a felperes azt kéri a Törvényszéktől, hogy a bírság összegének ugyanolyan mértékű csökkentésében részesüljön, mint amelyben a beavatkozó felek a T-475/14. sz., Prysmian és Prysmian Cavi e Sistemi kontra Bizottság ügyben az említett határozattal szemben benyújtott keresettel összefüggésben részesülnek.
- 259 A felperes által benyújtott, a vele szemben kiszabott bírság csökkentése iránti különböző kérelmek vizsgálatát megelőzően emlékeztetni kell arra, hogy a jogszerűség vizsgálatát kiegészíti az EUMSZ 261. cikknek megfelelően az 1/2003 rendelet 31. cikke alapján az uniós bíróságnak biztosított korlátlan felülvizsgálati jogkör. E jogkör feljogosítja a bíróságot arra, hogy a szankció jogszerűségének egyszerű vizsgálatán túl a Bizottság értékelését a sajátjával helyettesítse, és következésképpen a kiszabott bírságot vagy kényszerítő bírságot törölje, csökkentse vagy növelje. Hangsúlyozni kell azonban, hogy a korlátlan felülvizsgálati jogkör gyakorlása nem egyezik meg a hivatalból való felülvizsgálattal, és emlékeztetni kell arra, hogy az uniós bíróságok előtti eljárás kontradiktórius. Az imperatív jogalapok kivételével, amelyeket – úgymint a megtámadott határozat indokolásának hiányát – a bíróságnak hivatalból kell megvizsgálnia, a felperesnek kell felhoznia a megtámadott határozattal szembeni jogalapokat, és neki kell bizonyítékokat előterjesztenie e jogalapok alátámasztása érdekében (2011. december 8-i KME Germany és társai kontra Bizottság ítélet, C-389/10 P, EU:C:2011:816, 130. és 131. pont).

1. A kiszabott bírság összegének a Bizottság által az említett összeg kiszámítása során elkövetett hibák miatti csökkentése iránti kérelemről

- 260 Először is a felperesnek a vele szemben kiszabott bírság összegének a Bizottság által az említett összeg kiszámítása során elkövetett hibák miatti csökkentése iránti kérelmét illetően rá kell mutatni arra, hogy egyrészt a felperes által a megsemmisítés iránti kérelmek alátámasztására felhozott jogalapok

elutasításra kerültek, másrészt pedig, hogy nem állnak fenn olyan körülmények, amelyek a jelen ügyben indokolnák ezen összeg csökkentését. Ebből következik, hogy a jelen kérelmet teljes egészében el kell utasítani.

2. A kiszabott bírság összegének a közigazgatási eljárás túlzott időtartama miatti csökkentése iránti kérelemről

²⁶¹ Másodszor a felperes azon kérelmét illetően, hogy a Törvényszék a közigazgatási eljárás túlzott időtartama miatt méltányosságból csökkentse a vele szemben kiszabott bírság összegét, elegendő emlékeztetni arra, hogy jóllehet az észszerű határidő elvének a Bizottság általi megsértése indokolhatja az EUMSZ 101. cikkben vagy az EUMSZ 102. cikkben alapuló közigazgatási eljárás végén hozott bizottsági határozat megsemmisítését akkor, ha e jogsértés az érintett vállalkozás védelemhez való jogának megsértésével is jár, az említett elv ilyen megsértése – még ha azt bizonyítottak is feltételezzük – nem eredményezheti a kiszabott bírság összegének csökkentését (lásd: 2017. január 26-i Villeroy és Boch kontra Bizottság ítélet, C-644/13 P, EU:C:2017:59, 79. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

²⁶² Mindenesetre, amint a fenti 251. pontból kitűnik, a közigazgatási eljárás túlzott időtartama a jelen ügyben nem állapítható meg. Ebből következik, hogy a jelen kérelmet el kell utasítani.

3. A felperes azon kérelméről, hogy a bírság összegének ugyanolyan mértékű csökkentésében részesüljön, mint amelyben a beavatkozó felek a T-475/14. sz. ügyben a megtámadott határozattal szemben benyújtott keresettel összefüggésben részesülnek

²⁶³ Harmadszor és végül a felperes azon kérelmét illetően, hogy a bírság összegének ugyanolyan mértékű csökkentésében részesüljön, mint amelyben a Törvényszék a beavatkozó feleket részesíti a T-475/14. sz., Prysmian és Prysmian Cavi e Sistemi kontra Bizottság ügyben a megtámadott határozattal szemben benyújtott keresettel összefüggésben, emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság nem állapította meg, hogy a felperes a szóban forgó kartell tevékenységeiben való közvetlen részvétele miatt felel a kartellért. E határozat 1. cikkében ugyanis a Bizottság kizárólag a beavatkozó felek anyavállalata minőségében állapította meg a felperesnek a jogsértésért való felelősségét.

²⁶⁴ Márpedig abban az esetben, ha az anyavállalat felelőssége kizárólag a leányvállalata jogsértésben való közvetlen részvételéből ered, és ha e két társaság ugyanazon tárgyban párhuzamos kereseteket nyújtott be, a Törvényszék anélkül, hogy a kereseten túlterjedően hozna határozatot, figyelembe veheti a jogsértés leányvállalat tekintetében való megállapításának meghatározott időszak vonatkozásában való megsemmisítését, és ennek megfelelően csökkentheti az anyavállalattal és leányvállalatával szemben egyetemlegesen kiszabott bírság összegét.

²⁶⁵ E tekintetben egyrészt a gazdasági egység felelősségének megállapításához bizonyítani kell, hogy legalább egy jogalany az uniós versenyszabályokba ütköző jogsértést követett el, és e körülményt jogerőssé vált határozatban kell megállapítani, másrészt nem releváns az, hogy milyen okból állapították meg a leányvállalat jogsértő magatartásának hiányát.

²⁶⁶ Ebben az összefüggésben utalni kell az anyavállalat felelősségének teljes mértékben járulékos jellegére, amely felelősség kizárólag azon a tényen alapul, hogy a leányvállalat közvetlenül részt vett a jogsértésben. Ebben az esetben ugyanis az anyavállalat felelőssége a leányvállalata jogsértő magatartásából ered, amely magatartást az e társaságok képezte gazdasági egységre tekintettel az anyavállalatnak tudják be. Következésképpen az anyavállalat felelőssége szükségképpen a leányvállalata által elkövetett jogsértést alkotó tényállástól függ, amely tényálláshoz elválaszthatatlanul kapcsolódik a felelőssége.

- 267 Ugyanezen okokból ki kell fejteni, hogy abban az esetben, ha semmilyen tényező nem jellemzi egyedileg az anyavállalatnak felrótt magatartást, a leányvállalattal és anyavállalatával szemben egyetemlegesen kiszabott bírság összegének csökkentését a megkövetelt eljárási feltételek teljesülése esetén főszabály szerint ki kell terjeszteni az anyavállalatra is.
- 268 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy mind a felperes, mind a beavatkozó felek keresetet nyújtottak be a megtámadott határozattal szemben, és e kereseteknek részben ugyanaz a tárgya, azaz elsődlegesen az említett határozat 2. cikkének f) pontjában velük szemben kiszabott bírság törlése, illetve másodlagosan a velük szemben egyetemlegesen kiszabott említett bírság összegének csökkentése.
- 269 E körülmények között indokolt lenne ismerni, hogy a felperesnek a megtámadott határozat esetleges megsemmisítése esetén ugyanazon kedvezményekben kell részesülnie, mint a beavatkozó feleknek a T-475/14. sz. ügyben benyújtott keresettel összefüggésben.
- 270 Hangsúlyozni kell azonban, hogy a Törvényszék a T-475/14. sz., Prysmian és Prysmian Cavi e Sistemi kontra Bizottság ügyben a mai napon hozott ítéletében elutasította az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben benyújtott keresetet, azaz mind a beavatkozó felek által előterjesztett megsemmisítés iránti kérelmeket, mind pedig a velük szemben kiszabott bírságok összegének csökkentése iránti kérelmeiket.
- 271 Ennélfogva a felperes azon kérelme, hogy mindazon csökkentésben részesüljön, amelyben a beavatkozó felek a T-475/14. sz., Prysmian és Prysmian Cavi e Sistemi kontra Bizottság ügyben a megtámadott határozattal szemben benyújtott keresettel összefüggésben részesülnek, nem fogadható el, ennél fogva a felperessel szemben kiszabott bírság összegének csökkentése iránti valamennyi kereseti kérelmet el kell utasítani.
- 272 A fentiek összességére tekintettel a jelen keresetet el kell utasítani.

IV. A költségekről

- 273 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.
- 274 A felperest, mivel valamennyi kérelme és jogalapja tekintetében pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell az összes költség viselésére.
- 275 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (3) bekezdése szerint a Törvényszék elrendelheti, hogy az említett cikk (1) és (2) bekezdésében nem említett beavatkozó felek maguk viseljék saját költségeiket. A jelen ügy körülményei között úgy kell határozni, hogy a Prysmian és a PrysmianCS maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.**
- 2) A The Goldman Sachs Group, Inc. maga viseli saját költségeit, valamint az Európai Bizottság költségeit.**
- 3) A Prysmian SpA és a Prysmian Cavi e Sistemi Srl maga viseli saját költségeit.**

Collins

Kancheva

Barents

Kihirdetve Luxembourgban, a 2018. július 12-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

I. A jogvita előzményei	2
A. A felperes és az érintett ágazat	2
B. Közigazgatási eljárás	2
C. A megtámadott határozat	3
1. A szóban forgó jogsértés	3
2. A felperes felelőssége	4
3. Kiszabott bírság.....	5
II. Az eljárás és a felek kérelmei	6
III. A jogkérdésről	6
A. A megsemmisítés iránti kérelmekről.....	7
1. Az EUMSZ 101. cikk és az 1/2003 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének megsértésére, valamint téves jogalkalmazásra és nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított, első jogalapról	7
a) A 2005. július 29-től 2007. május 3-ig tartó időszakban ténylegesen gyakorolt meghatározó befolyásra vonatkozó vélelem alkalmazásával kapcsolatos, első részről	7
1) A 2005. július 29-től 2007. május 3-ig tartó időszak vonatkozásában a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelem alkalmazásával kapcsolatos, első kifogásról	8
2) A meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó vélelem megdöntésével kapcsolatos, második kifogásról	12
b) A Bizottság által a 2005. július 29-től 2009. január 28-ig tartó időszakot illetően tett megállapításokra vonatkozó, második részről	14
1) A Prysmian különböző ügyvezető testületei tagjainak kinevezésére vonatkozó jogkörről, továbbá a részvényesi közgyűlés összehívására vonatkozó jogkörrel, valamint a tisztségviselők, illetve az egész ügyvezető testület visszahívására irányuló javaslattevési jogkörrel	15
2) A felperesnek a Prysmian ügyvezető testületén belüli tényleges képviseletéről	18
3) A felperes képviselőinek az ügyvezető testületen belüli ügyvezetési jogköreiről	19
4) A felperesnek a Prysmian által létrehozott bizottságokban játszott szerepének jelentőségéről	20
5) A rendszeres naprakésszé tételek és havi jelentések átvételéről	21
6) A döntő irányításnak az eredeti nyilvános ajánlat időpontját követően történő folytatását biztosító intézkedésekről	22

7) Az ipari tulajdonos tipikus magatartására vonatkozó bizonyítékról	24
8) A megtámadott határozatban hivatkozott elemek együttes értékeléséről	24
c) A Bizottság azon megállapítására vonatkozó harmadik részről, miszerint a felperes lényegében nem volt egyszerű pénzügyi befektető	25
2. Az 1/2003 rendelet 2. cikkének megsértésére, a bizonyítékok elégtelenségére és az EUMSZ 296. cikkben előírt indokolási kötelezettség megsértésére alapított, második jogalapról.	27
a) Az 1/2003 rendelet 2. cikkének megsértésére és a bizonyítékok elégtelenségére alapított, első részről	27
b) Az indokolási kötelezettség megsértésére alapított, második részről	28
3. Az EUMSZ 101. cikk és az 1/2003 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének megsértésére, valamint a személyes felelősség elvének és az ártatlanság véelme elvének megsértésére alapított, harmadik jogalapról	30
4. Az EUMSZ 101. cikknek és az 1/2003 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a megsértésére, valamint nyilvánvaló mérlegelési hibára, továbbá a jogbiztonság elvének és a büntetések személyhez kötöttsége elvének megsértésére alapított, negyedik jogalapról	31
5. A védelemhez való jog megsértésére alapított, ötödik jogalapról	33
a) Az arra alapított első részről, hogy a Bizottság nem biztosította a felperes számára a védekezése szempontjából lényeges dokumentumokba való betekintést	33
b) Az arra alapított második részről, hogy a Bizottság jogellenesen késleltette a felperes védekezése szempontjából lényeges más dokumentumokba való betekintést	35
c) A közigazgatási eljárás túlzott időtartamára alapított, harmadik részről	36
B. A felperessel szemben kiszabott bírság összegének csökkentése iránti kérelmekről	39
1. A kiszabott bírság összegének a Bizottság által az említett összeg kiszámítása során elkövetett hibák miatti csökkentése iránti kérelemről	39
2. A kiszabott bírság összegének a közigazgatási eljárás túlzott időtartama miatti csökkentése iránti kérelemről	40
3. A felperes azon kérelméről, hogy a bírság összegének ugyanolyan mértékű csökkentésében részesüljön, mint amelyben a beavatkozó felek a T-475/14. sz. ügyben a megtámadott határozattal szemben benyújtott keresettel összefüggésben részesülnek	40
IV. A költségekről	41

i — A jelen szöveg 11., 241., 242. és 245. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.